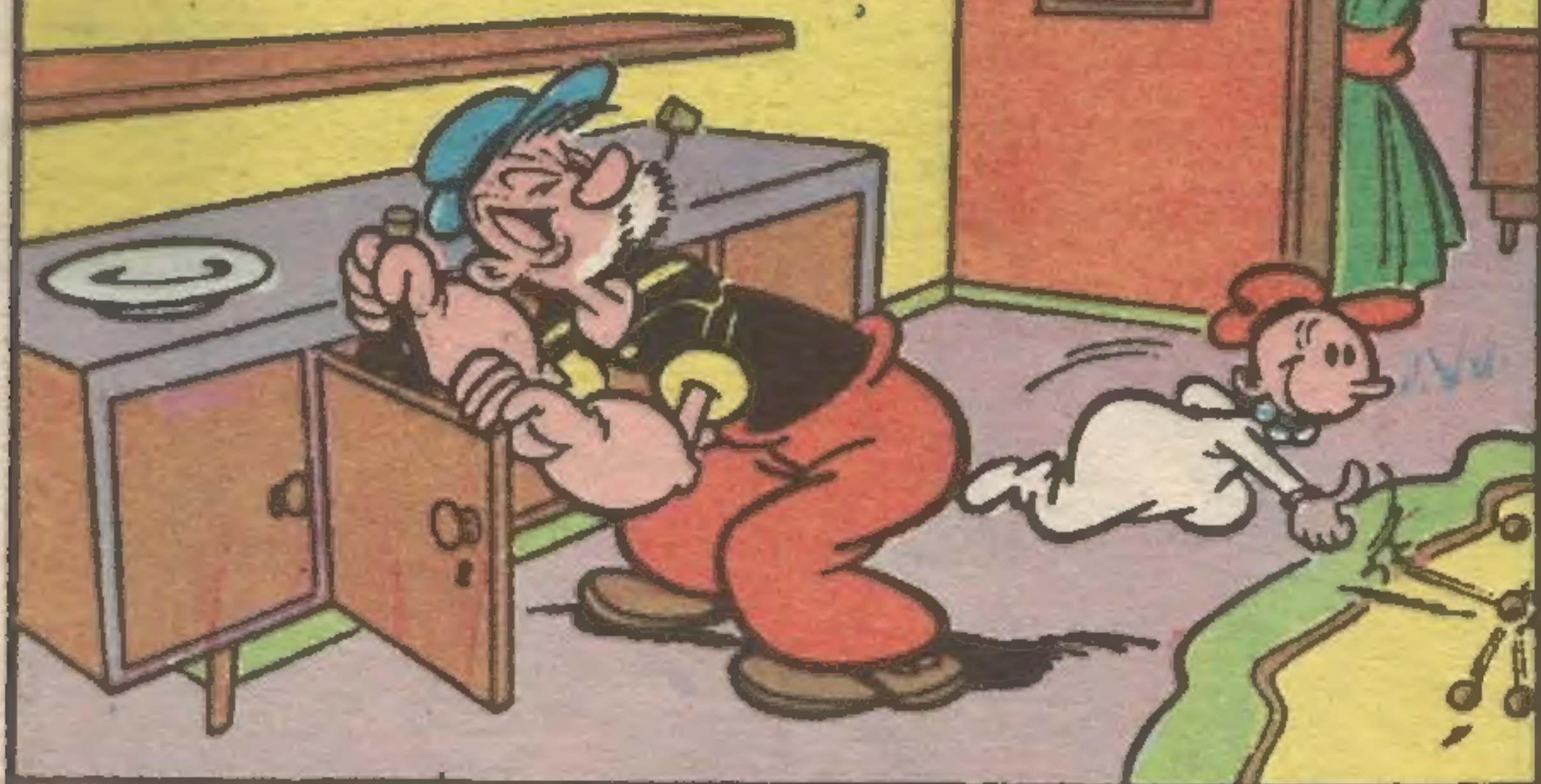

ΠΟΠΑΪ

Η ΦΩΝΗ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ

ΧΕ! ΧΕ! Η ΟΛΙΒ ΕΙΝΑΙ ΑΠΑΣΧΟΛΗΜΕ-
ΝΗ! ΕΙΝΑΙ ΕΥΚΑΙΡΙΑ ΝΑ "ΕΛΥΘΡΩΣΩ"
ΕΝΑ ΜΠΟΥΚΑΛΙ ΚΡΑΣΙ!

ΘΑ ΤΟ ΚΡΥΨΩ ΚΑΤΩ ΑΠ' ΤΟ ΠΟΥΚΑΜΙΣΟ!

ΠΡΟΣ ΝΑ ΠΑΡΩ ΕΝΑΝ
ΥΠΝΑΚΟ!...

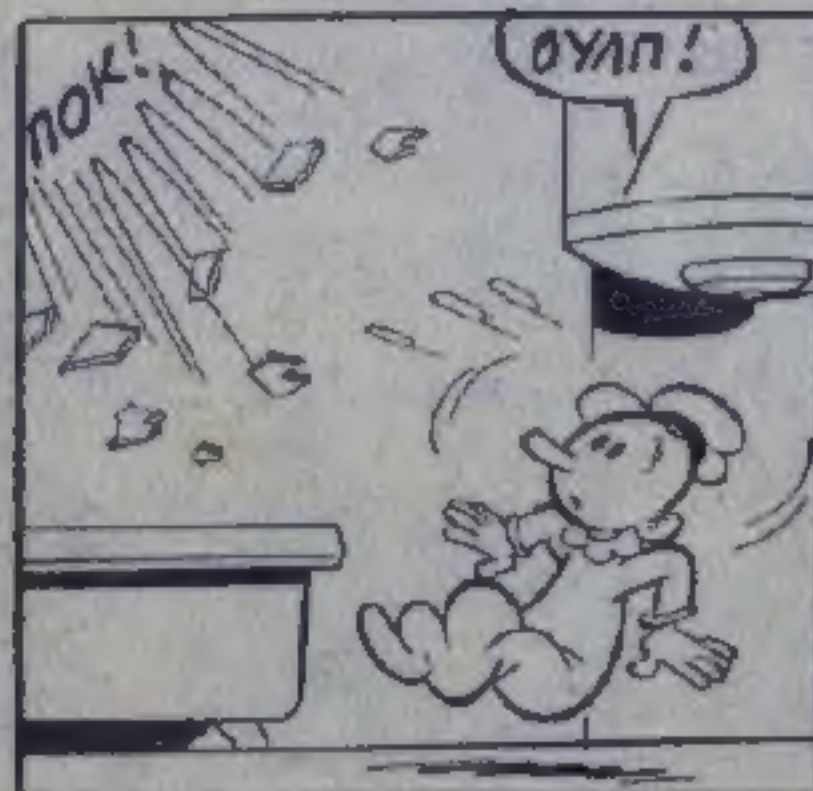
ΚΑΛΗ ΑΝΑΠΑΥΣΗ!

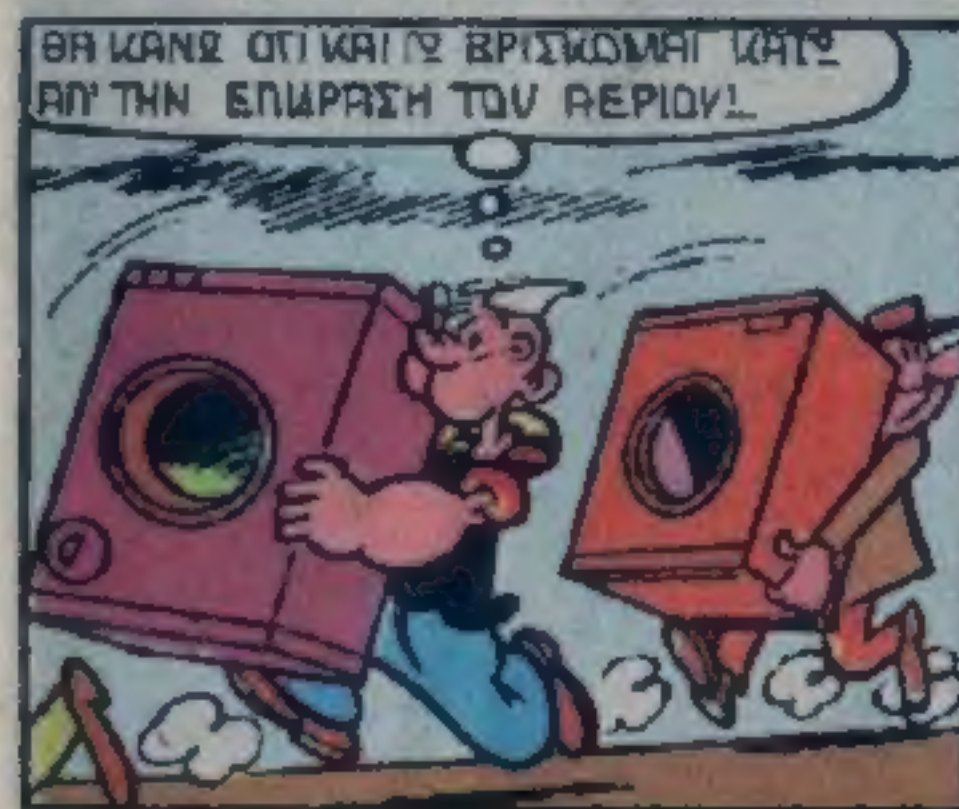

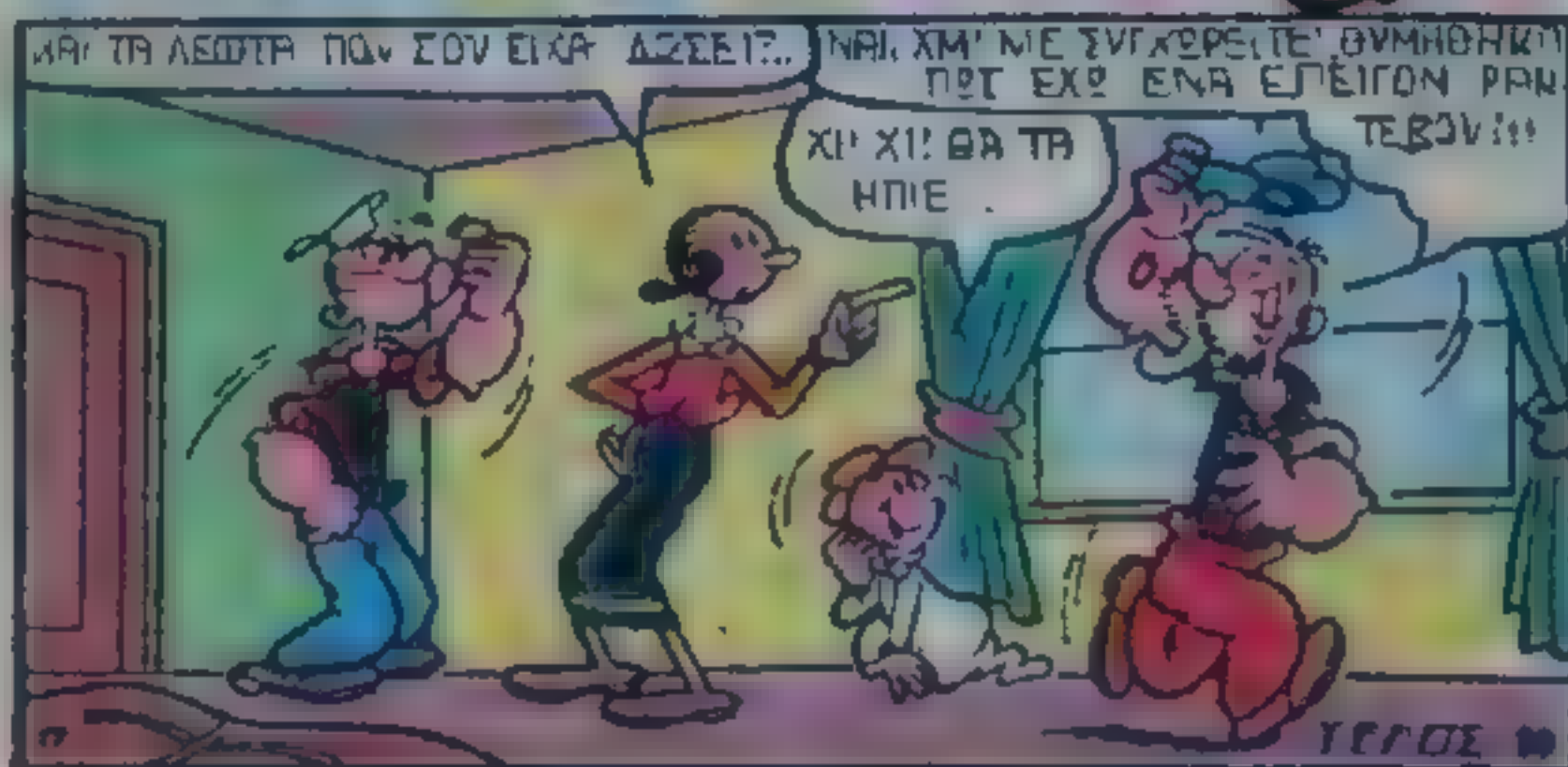

Η ΓΥΜΝΑΣΤΙΚΗ

ΠΗΓΑΙΝΕΤΕ ΣΤΗΝ ΟΜΑΔΑ ΤΟΥ ΠΑΠΑΝ
ΕΓΩ ΠΡΕΠΕ ΝΑ ΚΑΝΩ ΜΕΡΙΚΑ ΜΑΘΗΜΑ
ΤΑ ΣΤΗΝ ΟΛΙΒ!

ΚΑΝΕΙΣ ΑΡΘΡΟΣ! ΕΓΩ
ΘΑ ΚΑΝΩ ΜΑΘΗΜΑ
ΣΤΗΝ ΟΛΙΒ!

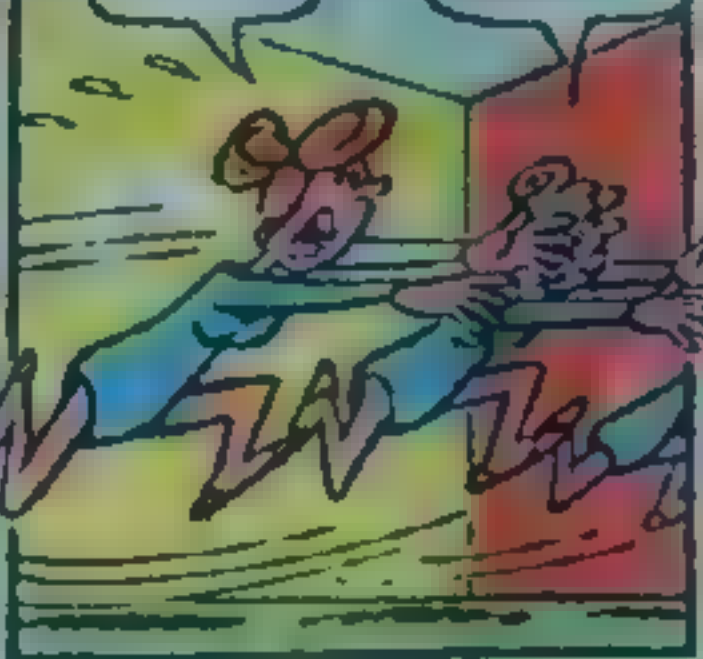
ΤΙΣ...

ΕΓΩ ΘΑ ΤΙΣ ΚΑΝΩ... ΟΧΙ! ΕΓΩ...
ΝΑ ΜΑΘΗΜΑ!

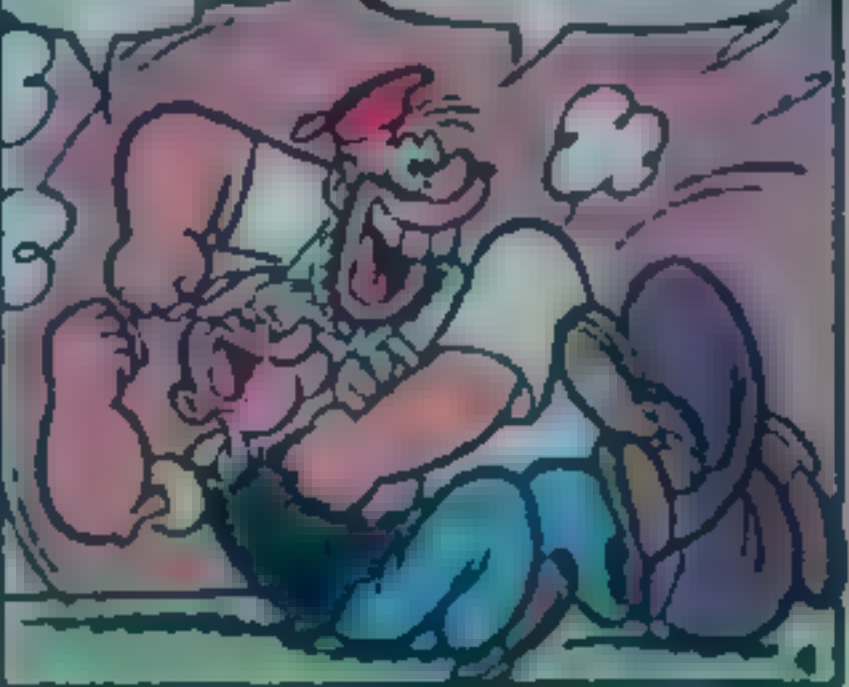
ΒΟΗΘΕΙΑ!... ΑΥΤΟΙ ΟΙ ΔΥΟ ΕΙ-
ΝΑΙ ΤΡΕΛΟΙ! ΔΡΟΜΟ!

ΕΙΜΑΙ ΕΤΟΙΜΗ!

ΤΙ ΘΡΑΙΟ ΚΑΡ Η ΟΛΙΒ ΕΤΕΙ ΕΙΝΑ
ΜΗ!... ΣΤΗΝ ΝΕΡΑΔΑ!

ΕΙΜΑ ΣΤΗ ΔΙΑΘΕΣΗ ΣΟΥ,
ΧΡΥΣΗ ΜΟΝ!

ΜΕ ΜΕΝΑ ΒΑ Γ ΝΕΙΣ
ΟΥΜΠΙΟΝ, ΚΗΣ, Ο-
ΛΙΒ!

ΜΑ ΔΙΟ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΕΣ
ΜΟΝ ΦΑΙΝΟΝΤΑΙ ΠΟΛ-
ΛΟΙ!

ΤΟΥΜ
ΤΟΥΜ!

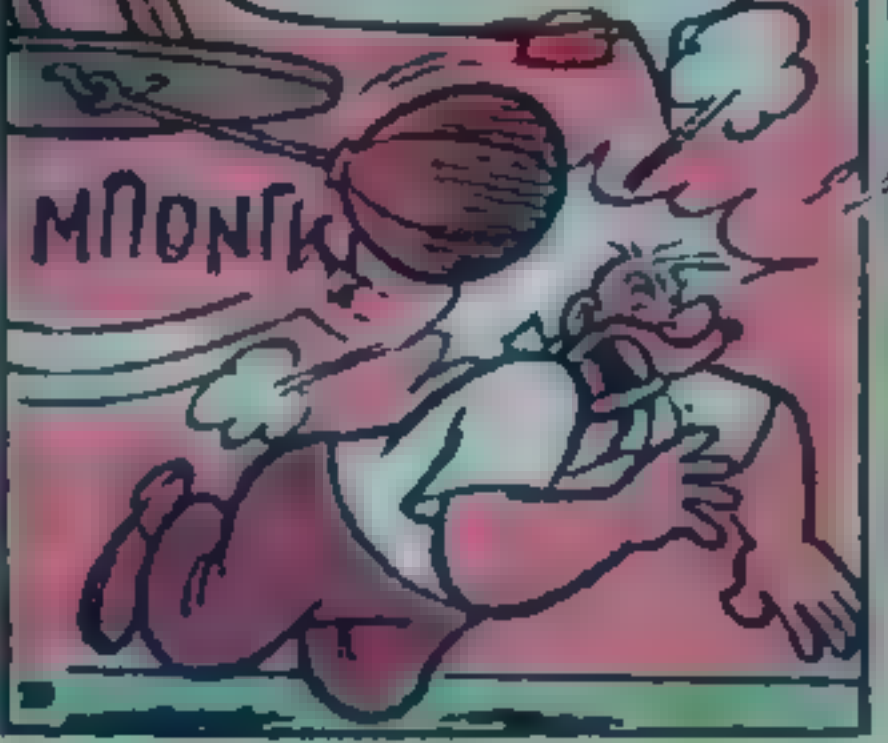
ΚΟΙΤΑ ΕΔΩ!

ΚΑΝΕΝΑΣ ΔΕΝ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΧΤΥ-
ΠΗΖΕΙ ΤΟ ΣΤΑΚΟ 2000 ΣΤΟΡΕΣ ΤΟ
ΛΕΠΤΟ Ο-
ΠΟΙ ΕΓΩ!

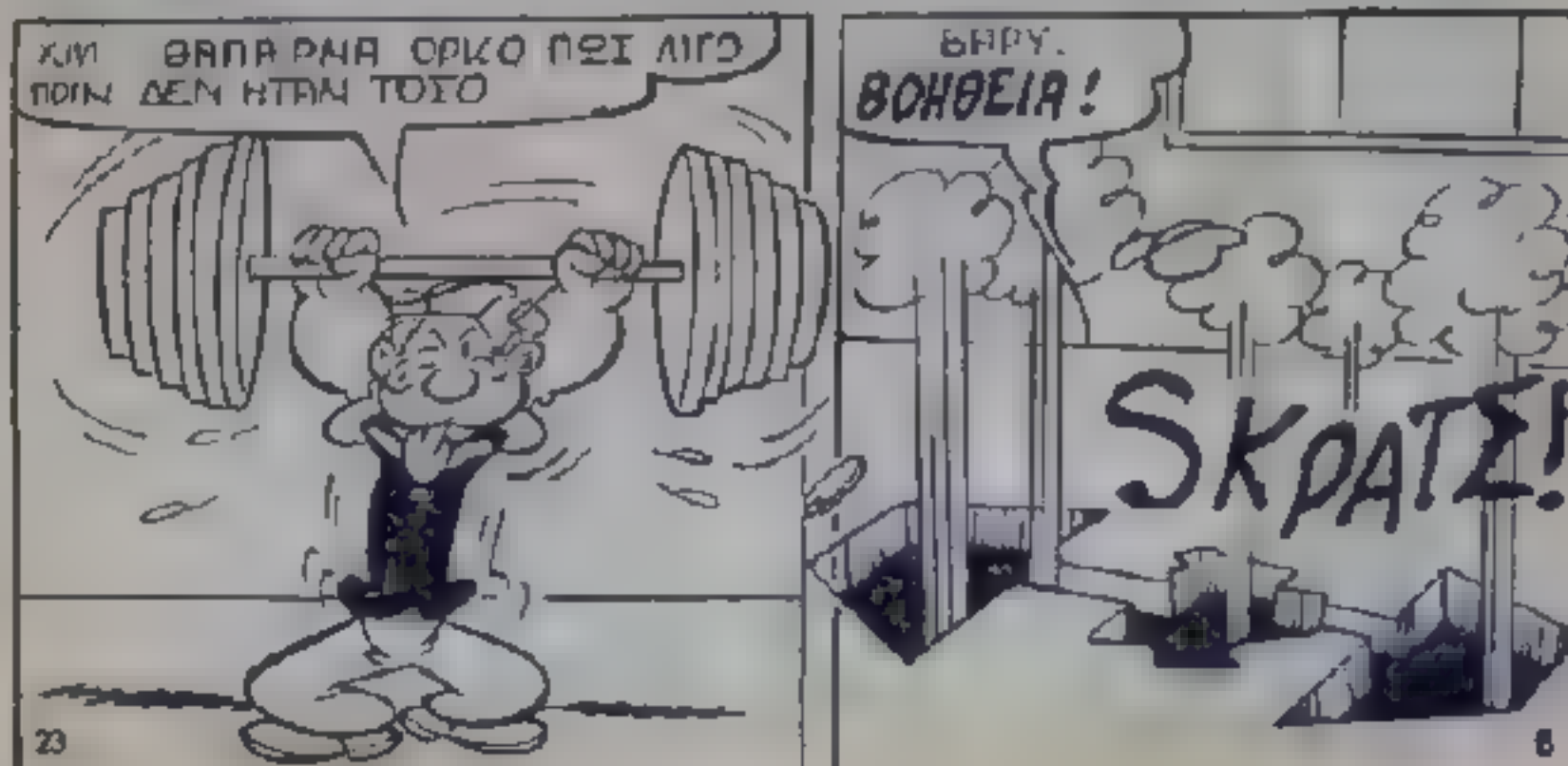

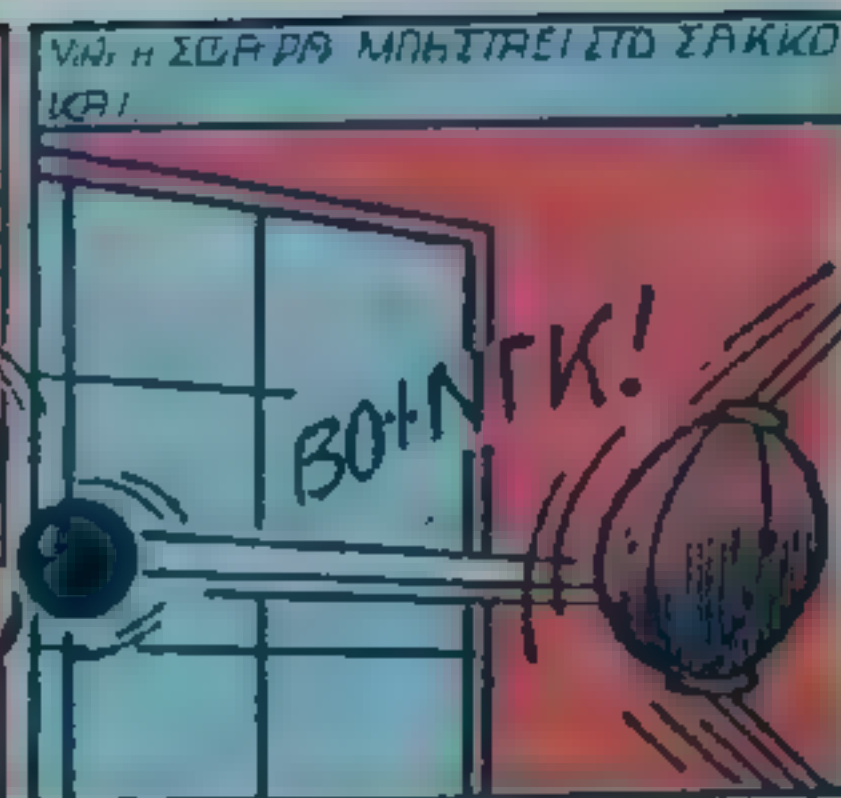
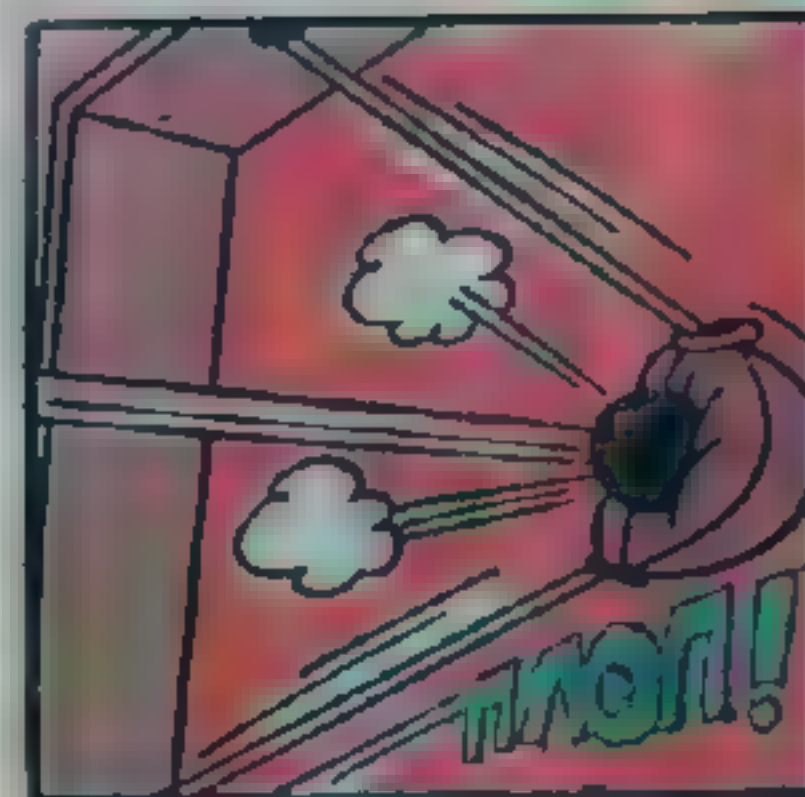
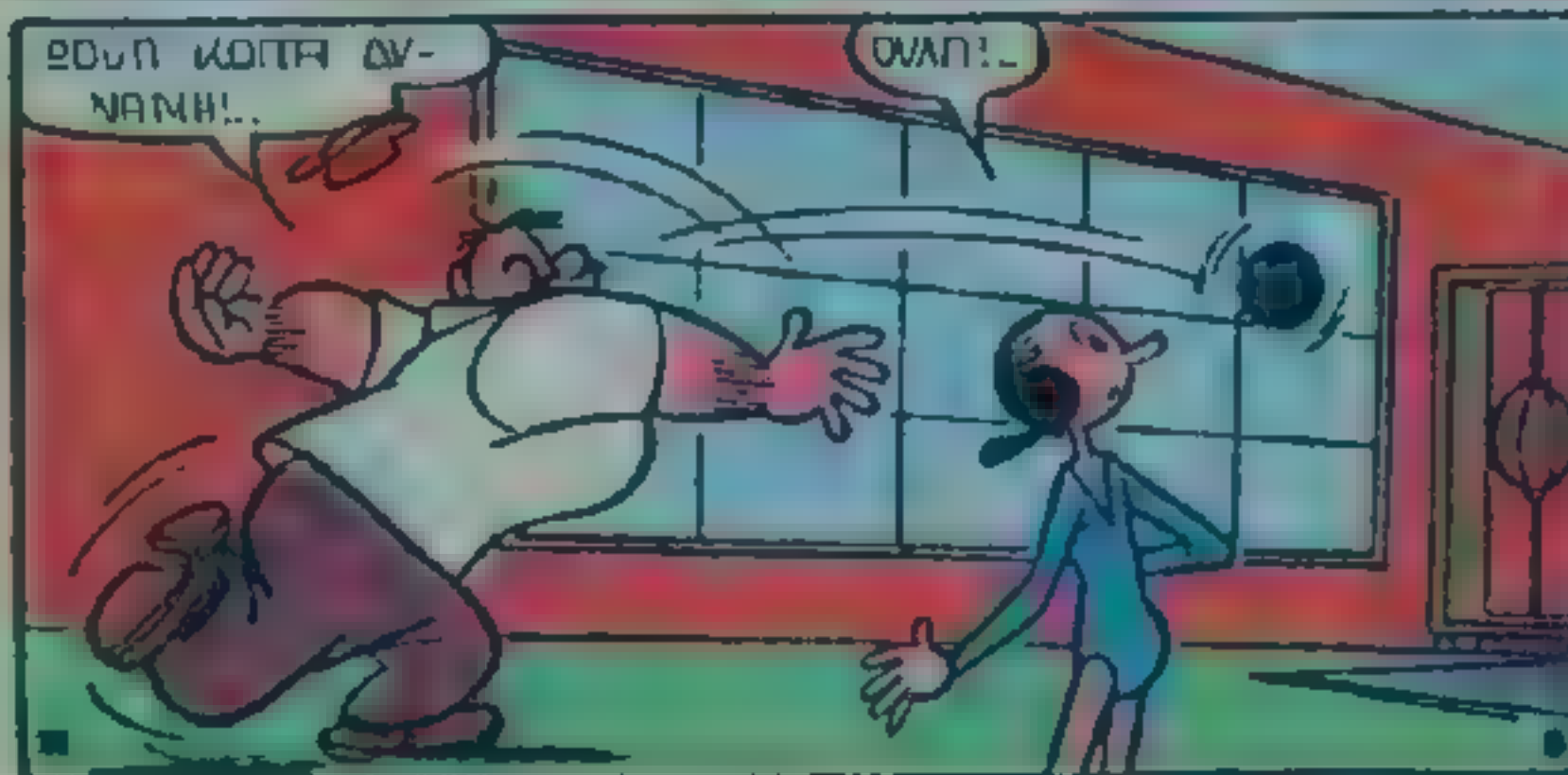
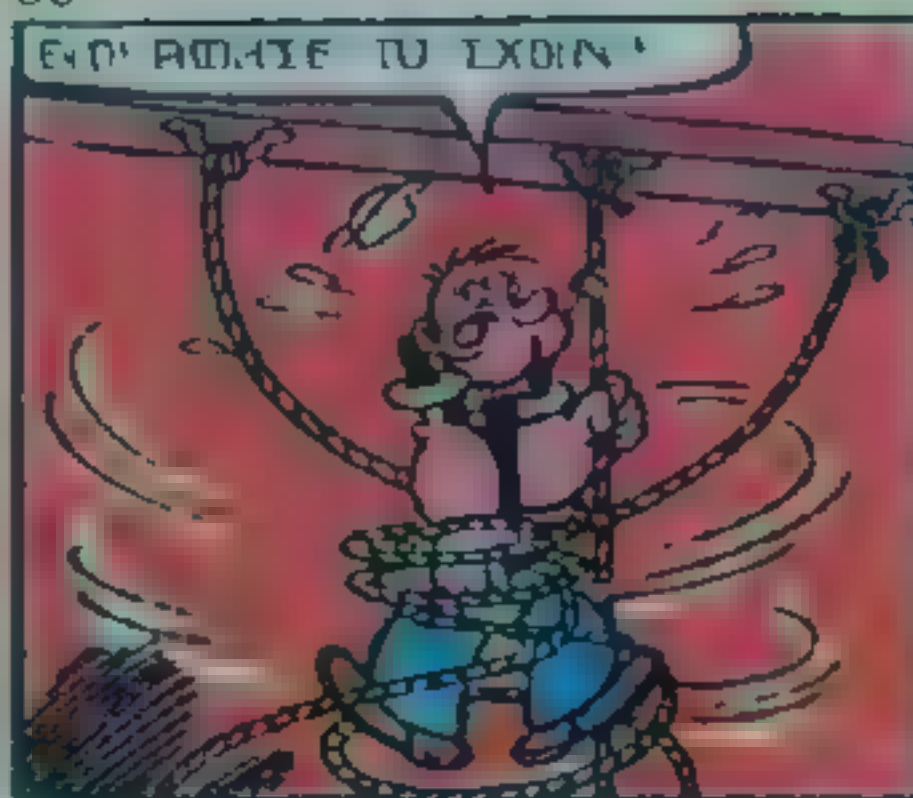
ΡΟΥΚΑ! ΡΑΧ!

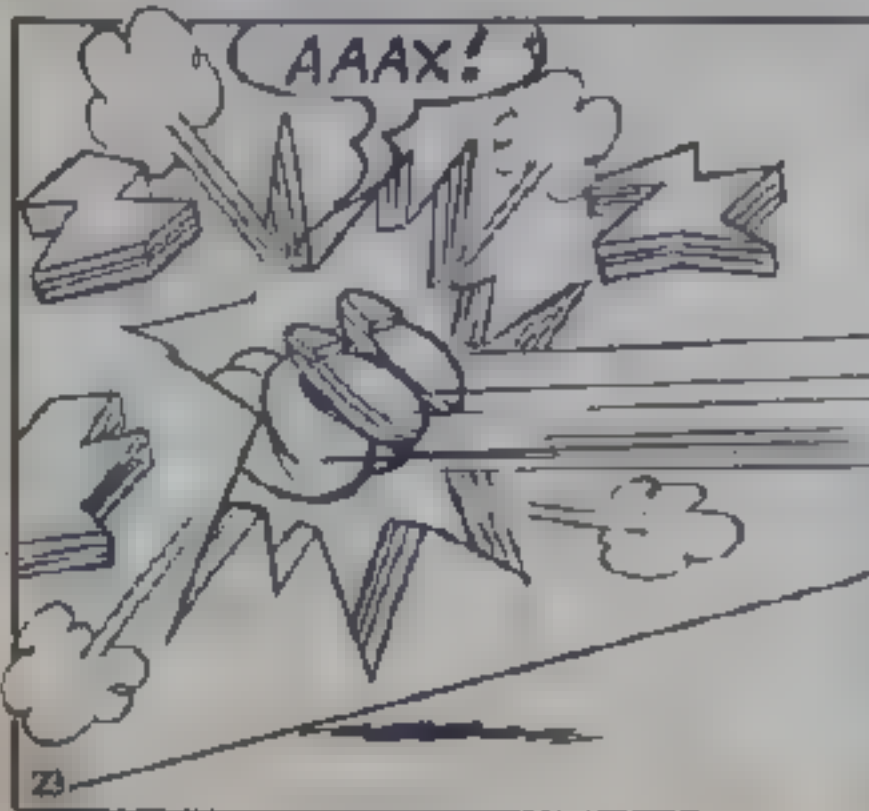
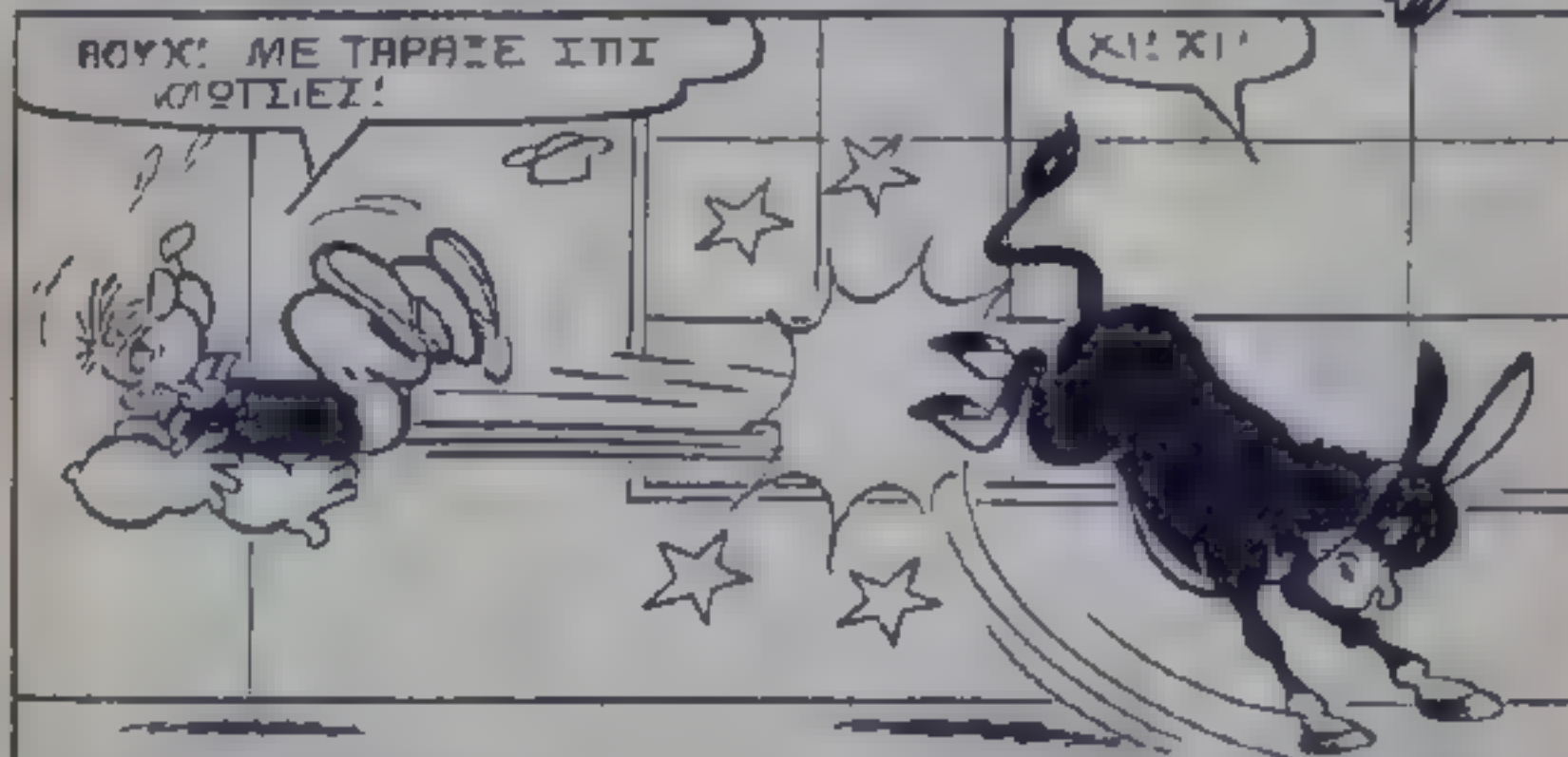

Ο ΣΤΑΚΟΣ ΤΟΝ ΕΚ-
ΔΙΚΗΘΗΚΕ! ΧΕ!
ΧΕ!

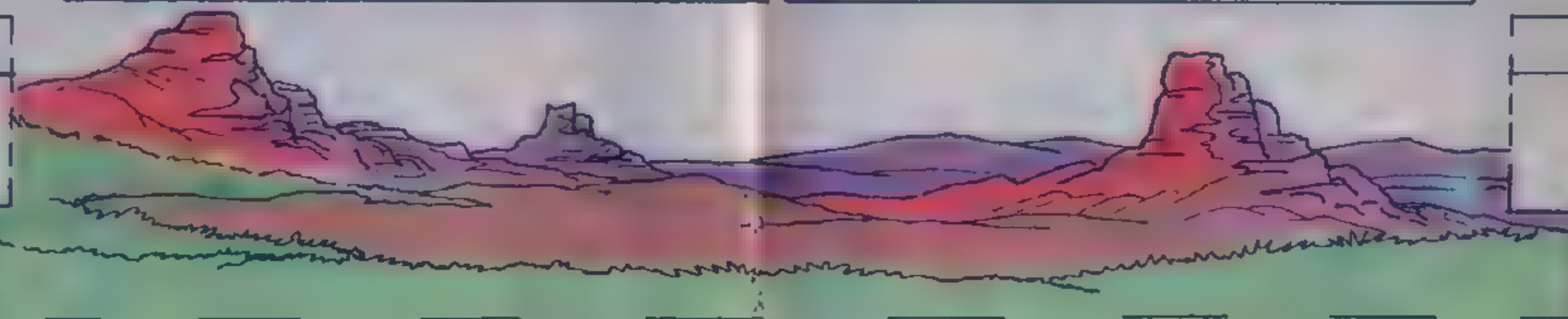
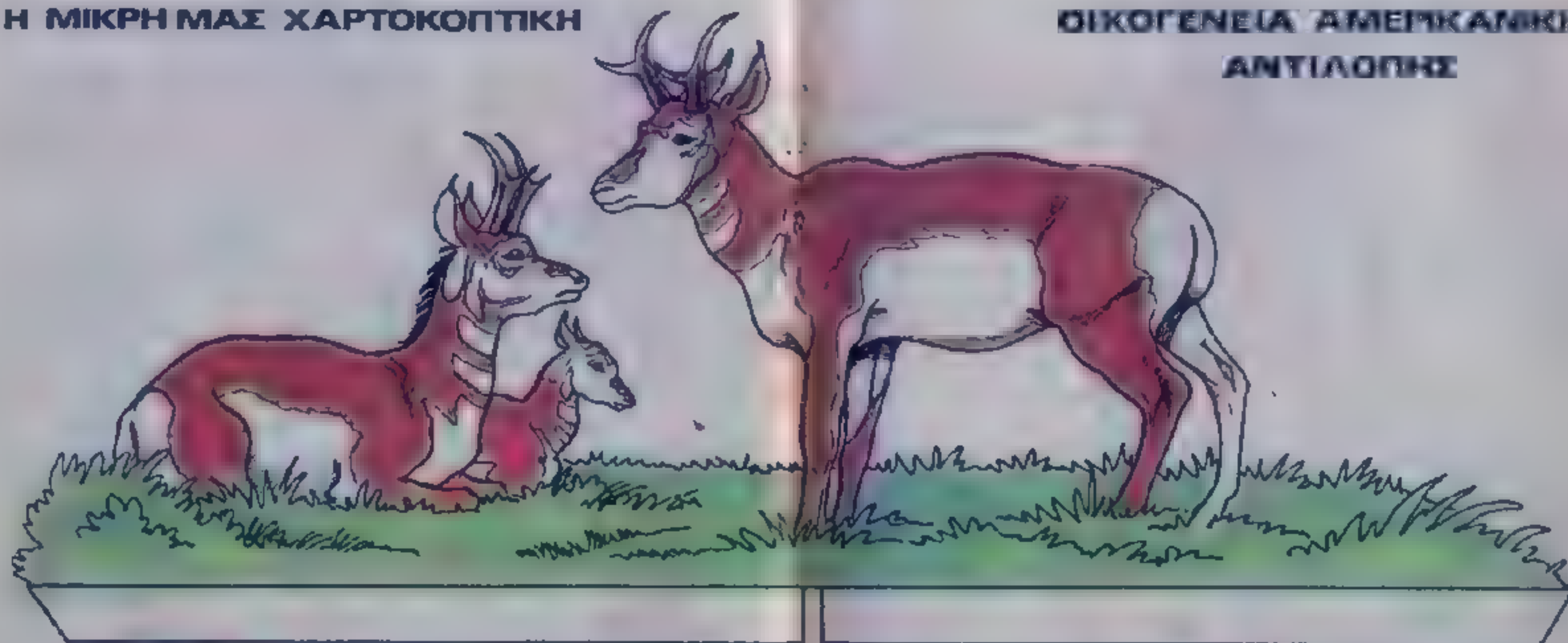

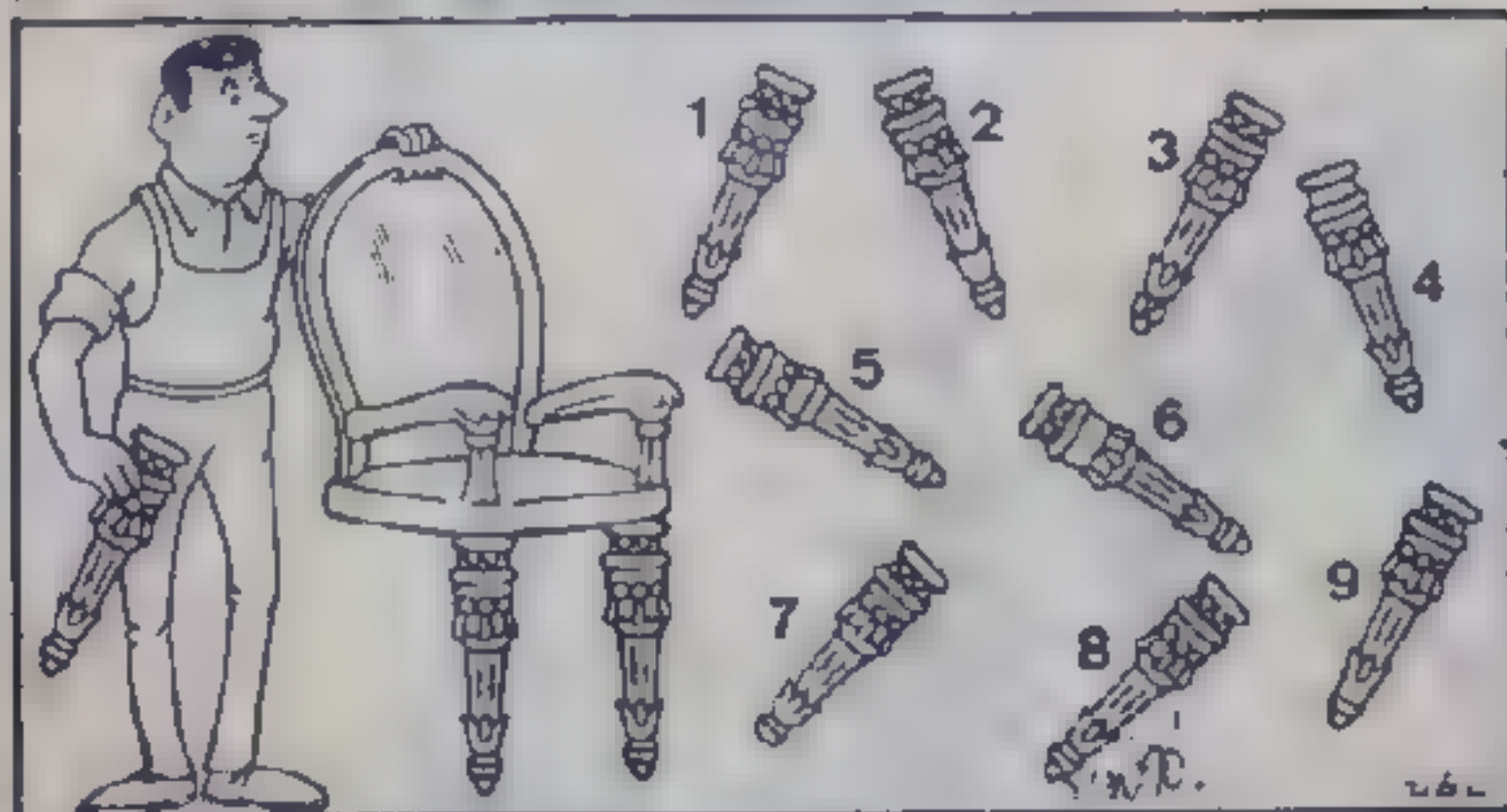
Η ΜΙΚΡΗ ΜΑΣ ΧΑΡΤΟΚΟΠΤΙΚΗ

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗΣ

ΑΝΤΙΛΟΠΗΣ

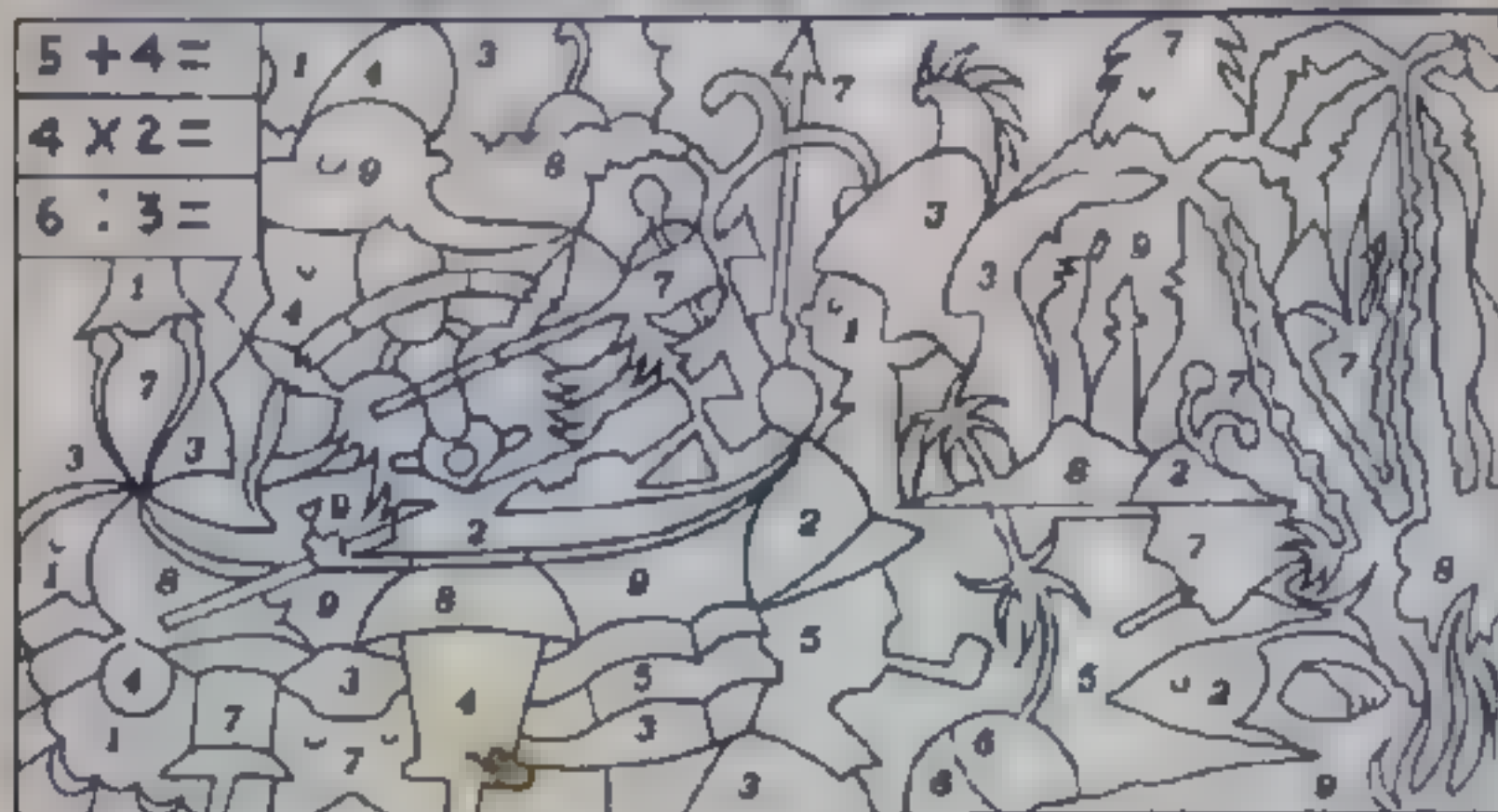
ΠΡΟΣΦΟΡΑ ΜΙΚΡΟΥ ΠΟΠΑΪ

Ο επίπλοποιός έβαλε ήδη τα δύο πόδια στην πολυθρόνα· τὸ τρίτο τὸ κρατάει καὶ ψάχνει νὰ βρῇ τὸ τέταρτο, πὺ τοῦ μπερδεύτηκε ἀνάμεσα σ' ἄλλα παρόμοια. Μπορεῖτε νὰ βρῆτε ποῖο εἶναι τὸ ἄλλο πόδι ποὺ εἶναι ἀκριβῶς ἴδιο μὲ τὰ τρία ἄλλα;

Ἡ ἀποκρίση, καὶ ὡς πάλιν ἴσους εἶναι, οἱ ἀποκρίσεις.

ΣΩΓΡΑΦΙΚΗ ΜΕ ΑΡΙΘΜΗΤΙΚΗ

Εκτελέστε τρώτα τίς πράξεις ἐπάνω ἀκριβῶς καὶ κατοῦν μνηστέ τις κομμάτια τοῦ σκίτσου πού ἔχουν τοὺς ἰδίους ἀριθμούς μ' αὐτοὺς πού θὰ βρῆτε ἐκτελώντας τίς πράξεις. Θα δῆτε πὺ θὰ σχηματιστῇ μιὰ πολὺ ὡραία ζωγραφιά.

ἐμεῖς
ἐσεῖς
καὶ ὁ γιατρός

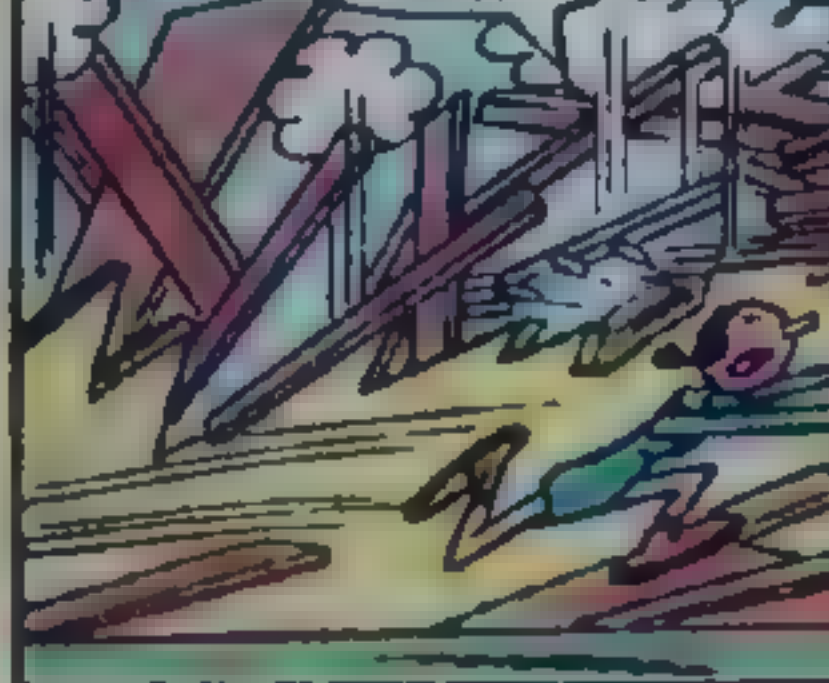
ΑΝ ΟΜΩΣ Ο ΠΟΡΑΝ ΝΟΜΩΣΙ ΠΡΙ ΜΕ
ΝΙΚΗΣΗ ΚΑΝΕΙ ΜΕΓΑΛΟ ΛΑΘΟΣ!

ΒΟΗΘΕΙΑ ΘΑ ΚΑΤΑΣΤΡΕΨΟΥΝ
ΤΟ ΓΥΜΝΑΣΤΗΡΙΟ!

ΔΡΟΜΟΙ' ΕΔΩ ΠΕΘΟΥΝ
ΘΑΡ!

ΕΧ! ΕΝΑ ΣΧΟΙΝΑΚΙ!

ΤΙ ΝΑ ΤΟΥΣ ΚΑΝΕ ΤΟΥΣ
ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΕΣ' ΜΟΥ
ΩΤΑΝΕΙ ΑΥΤΟ ΝΑ
ΚΑΝΕ ΓΥΜΝΑ-
ΣΤΙΚΗ!

ΤΙΣ!

ΡΑΧ!

ΤΕΛΟΣ

ΤΟ ΜΑΓΙΚΟ ΜΑΝΙΤΑΡΙ

ΜΠΡΟΥΤΟ!
ΜΠΡΟΥΤΟ! ΚΟΙ-
ΤΑ ΕΔΕ...

ΤΙ ΕΝΕΙ ΜΑΝΟΥΛΑ!

ΕΙΝΑΙ Η ΦΑΣΙΑ ΤΟΥ. Ή ΔΕΛΤΕ ΡΑ ΕΙ-
ΝΑΙ ΑΥΤΗ ΠΟΥ ΘΑ ΔΕΙ Ο ΠΟΡΑΝ ΟΤΑΝ
ΘΑ ΘΩΡΕΙ ΤΟ ΜΑΝΙΤΑΡΙ ΠΟΥ
ΘΕΡΝΕΙ ΠΑΡΑΙΣΘΗΣΕΙΣ!

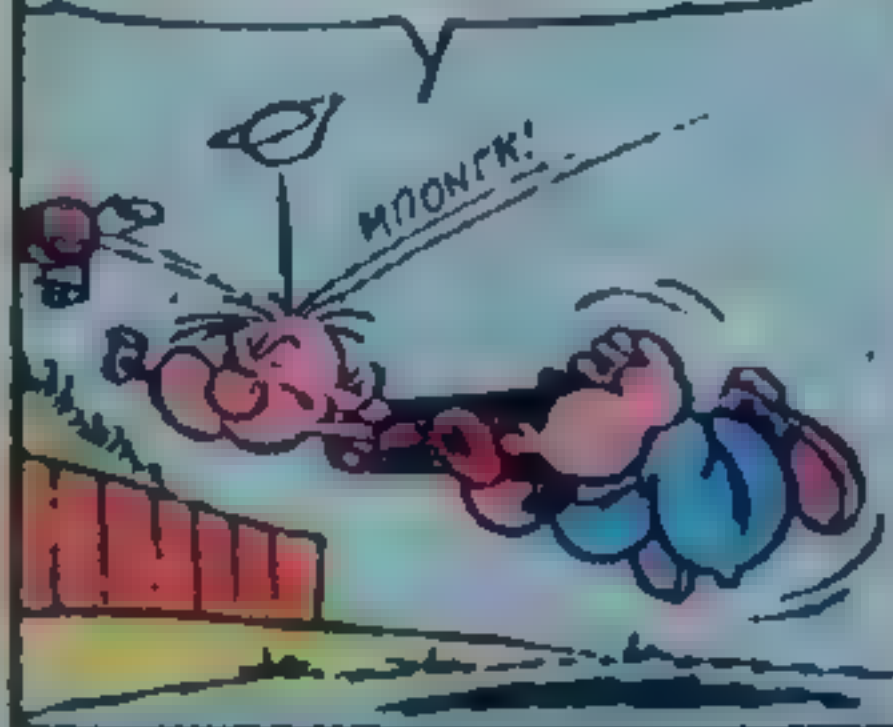

ΑΓΓΕΛΑ ΑΡΙΣΤΕΡΑ.

ΠΩΣ ΝΑ ΚΑΝΕ ΜΙΑ ΒΟΛΤΑ!

ΩΥΡΓΚ! ΤΙ ΕΓΙΝΕΣ!

ΠΟΙΟΣ ΕΙΝΑΙ ΑΥΤΟΣ Ο ΛΗΘΙΣ
ΠΟΥ ΔΙΑΣΚΕΔΑΣΕΙ ΠΕΤΟΝΤΑΣ
ΠΕΤΡΕΙ ΣΤΟ ΜΕΘΑΛΙ ΜΟΥ?

ΓΑΝΕ ΣΤΗΝ ΠΕΤΡΑ ΗΤΑΝ ΔΕΜΕΝΟ Ε-
ΝΑ ΣΗΜΕΙΟΜΑ! ΓΙΑ ΝΑ ΔΟΥΜΕ ΤΙ
ΛΕΕΙ!

ΓΚΛΟΥΝ!

ΖΙΣΤΕ ΕΤΣΙ ΦΑΣΙΑ ΘΕΛΕΙ
Ο ΓΟΡΑΛΛΑΣ!

ΓΡΕΓ ΑΜΕΣΟΣ ΝΑ ΤΟΝ ΠΩ
ΔΥΟ ΛΟΓΑΚΙΑ!..

ΒΕΕ, ΤΙΖ.. ΤΟ ΠΑΡΑΚΑΝΕΙ!

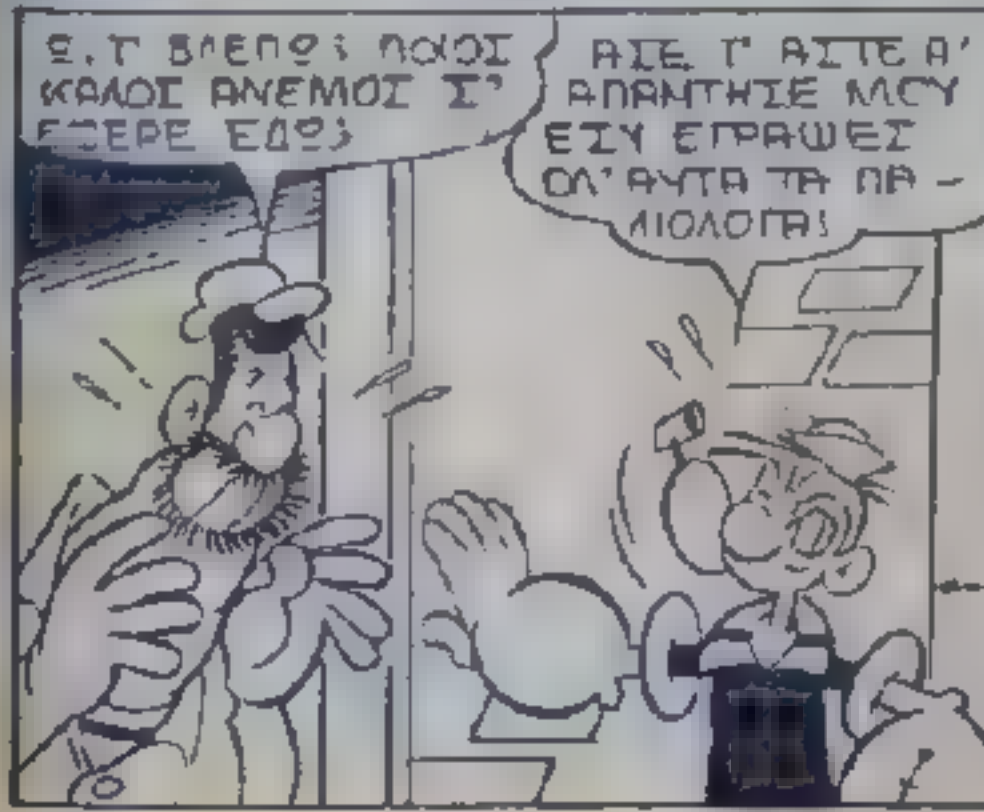

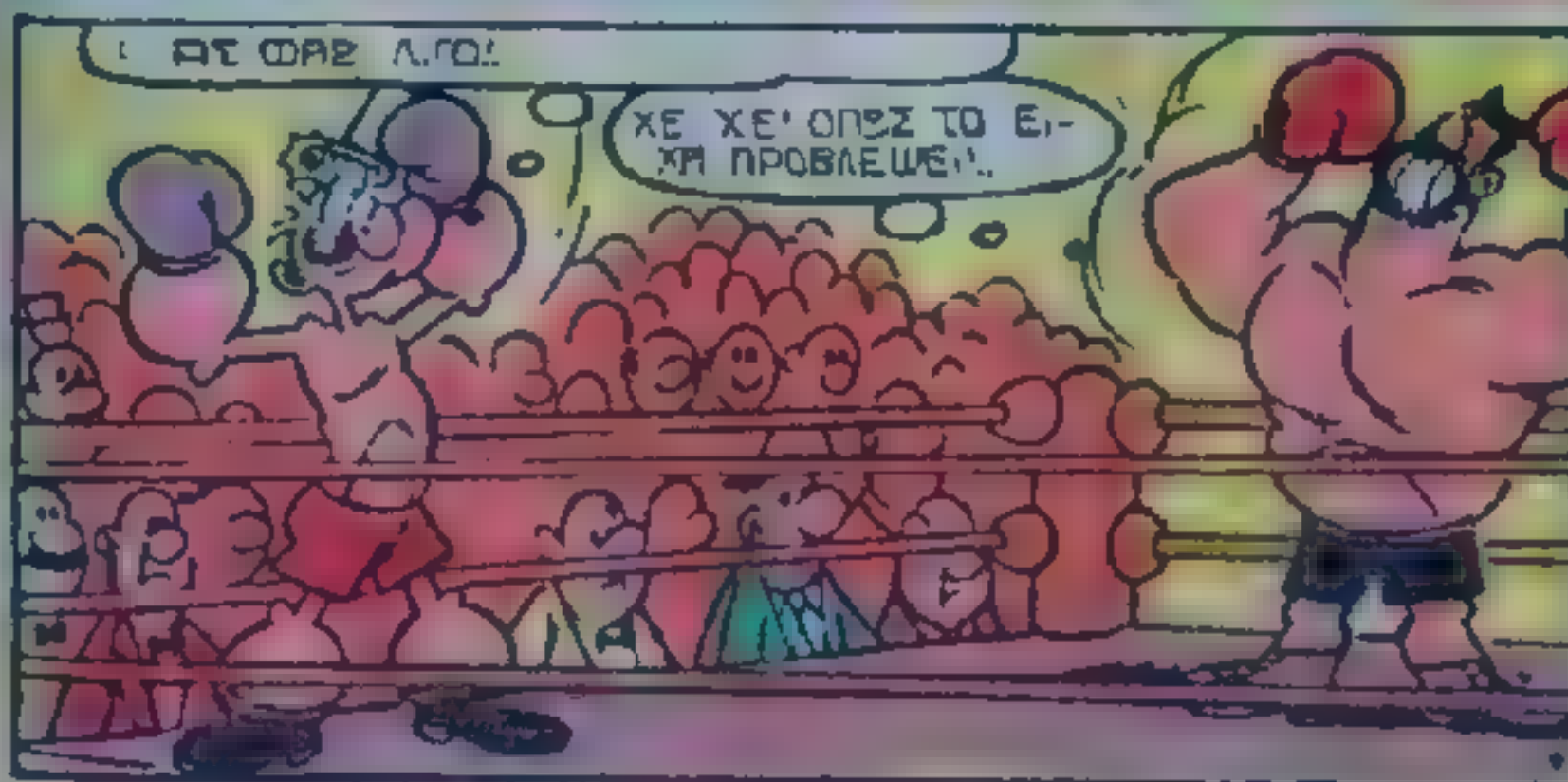
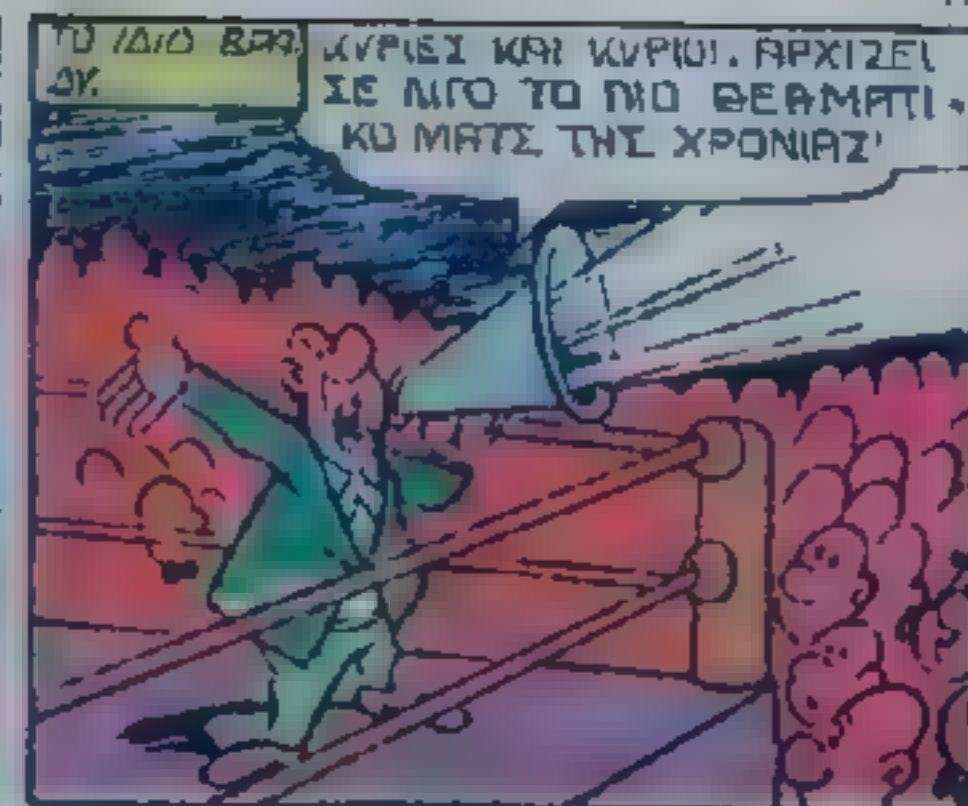
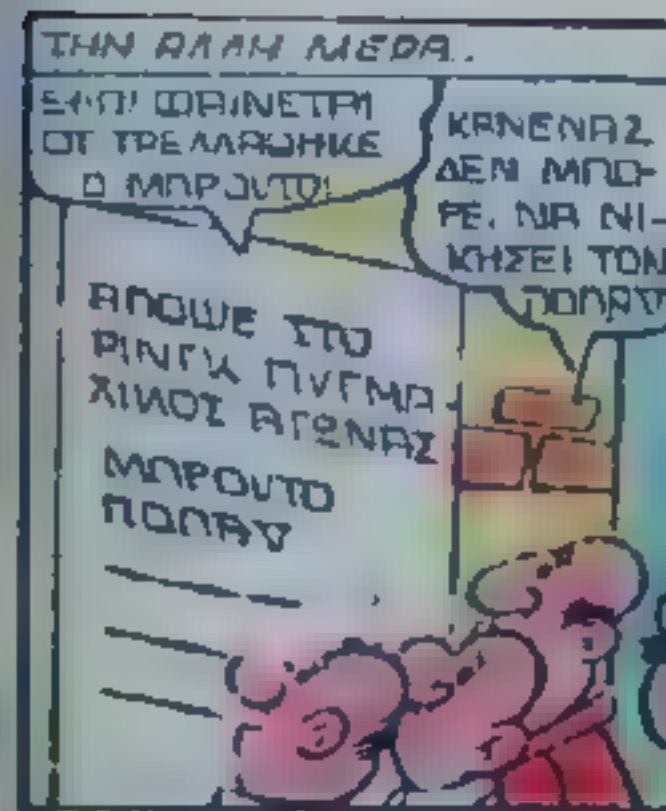
ΓΥΡΕ: ΘΑ ΠΑΡΕΣΣΕΙ ΑΚΡΙΒΑ ΑΥΤΕΣ ΤΙΣ
ΠΡΟΪΒΟΛΕΣ ΔΡΟΜΟΔ!

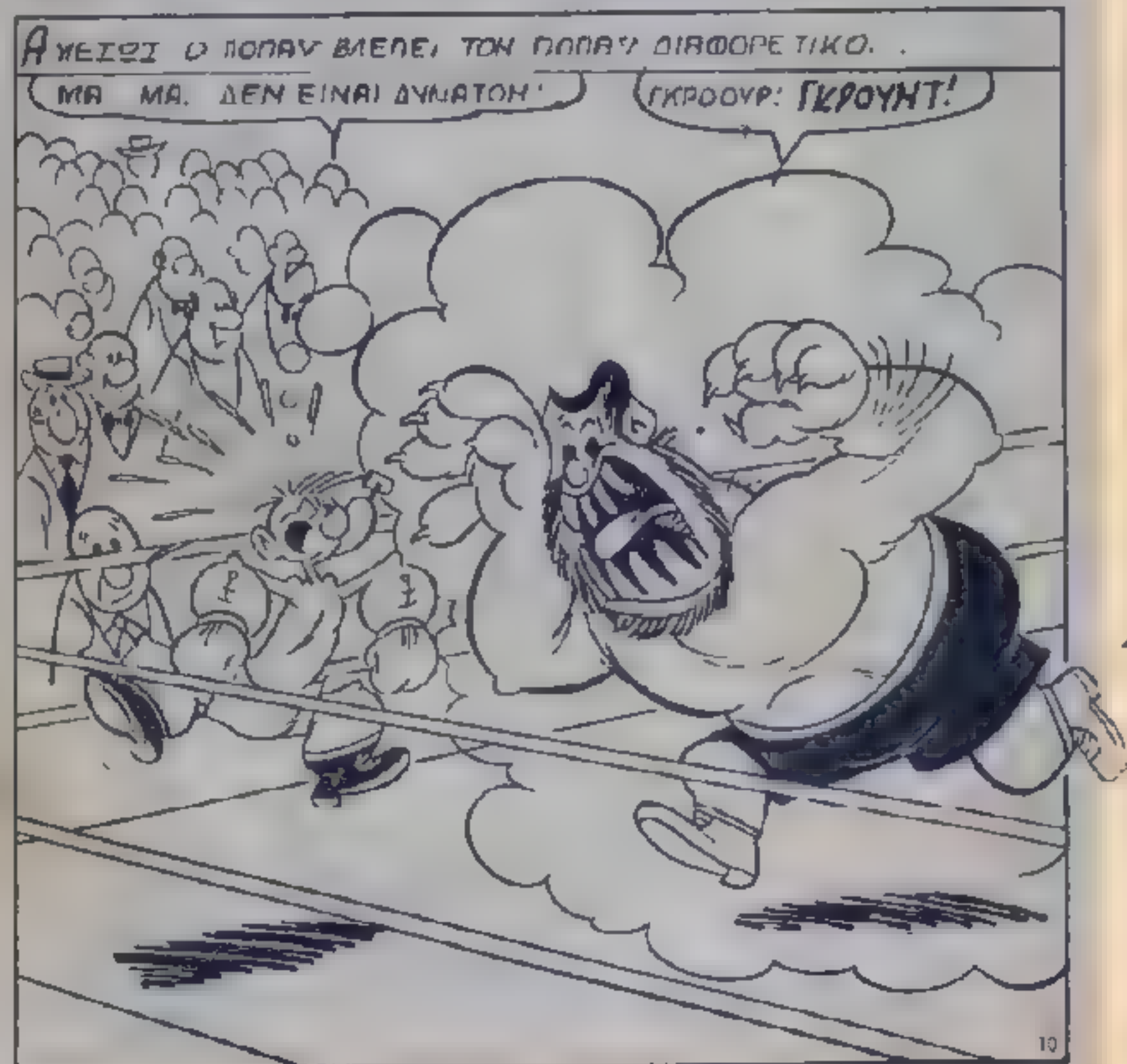

ΑΧ! ΜΗΝΟΣ ΟΝΕΙΡΕΥ-
ΟΜΑΙ?

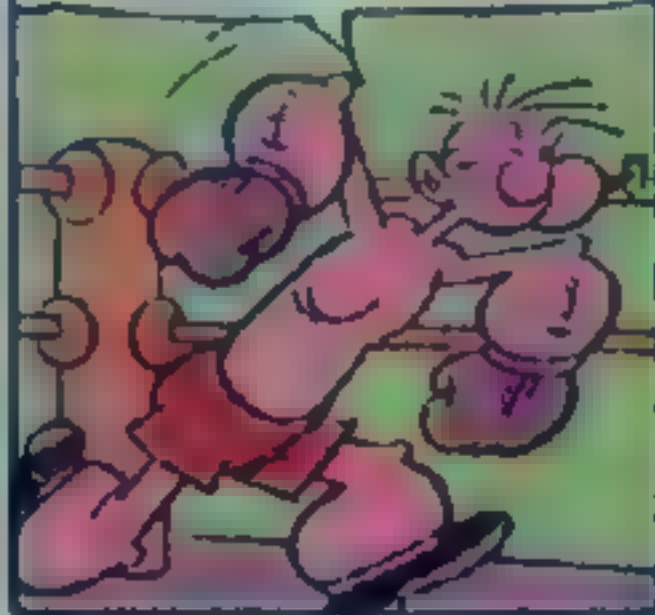

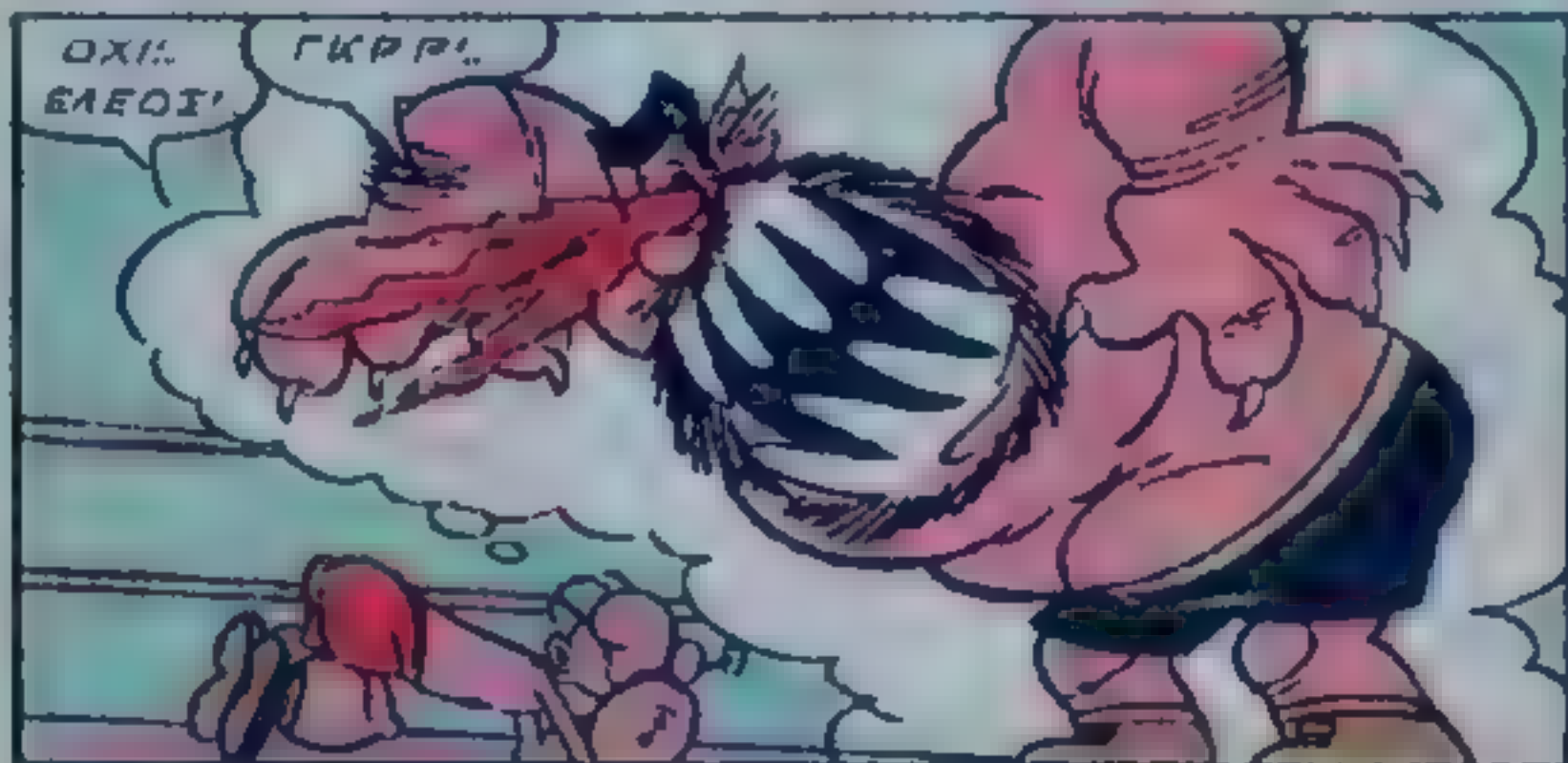
ΧΜ... ΦΑΙΝΕΤΑΙ ΠΟΣ ΔΕΥΛΕΥΕ
ΤΟ ΎΚΑΡΜΥΡΟΤΕΡ ΜΟΝ ΝΟΙΣ
ΕΣ ΠΙΟ ΒΑΡΥΛΕΩΣ ΑΠΟ
ΠΡΙΝ!

ΜΑ ΚΙ ΟΡΩΤΗΠΡΑΔΣ ΜΟΝ ΕΙΝΑ ΤΟ ΤΡΟΜΕ
ΡΟΣ ΤΩΡ. ΟΥΡΚ!

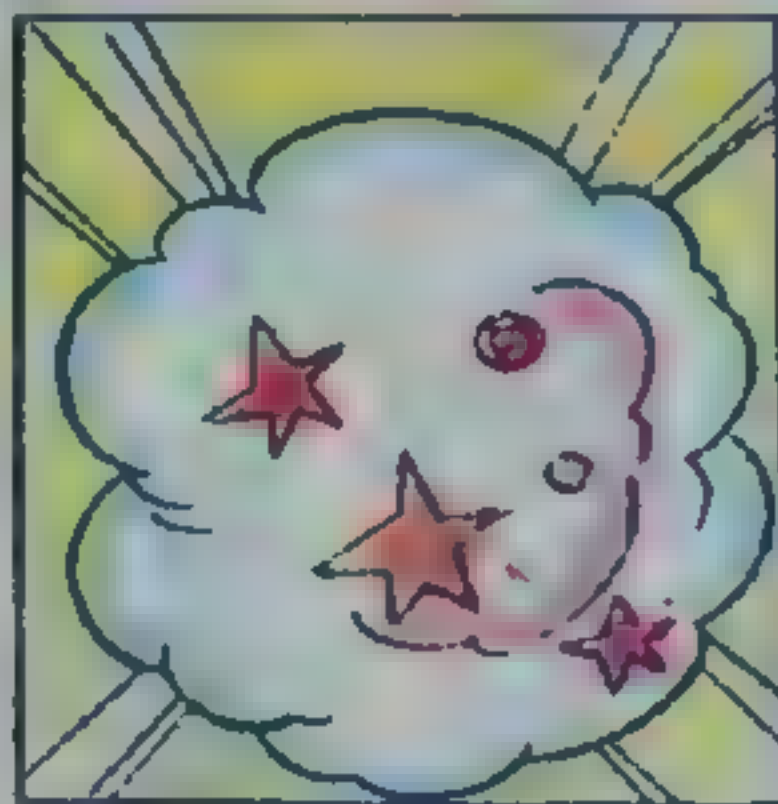

ΓΚΡΡΙ!

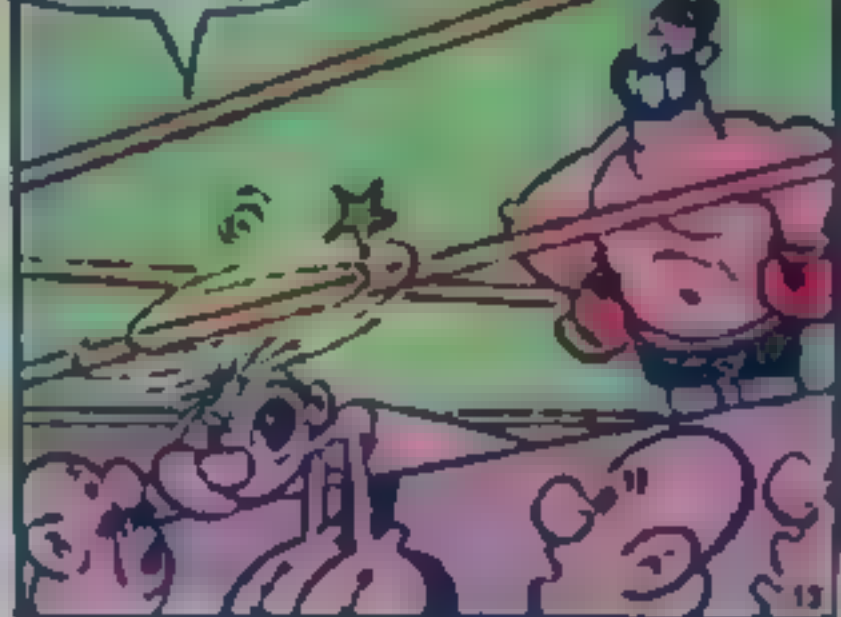

ΟΧΙ...
ΕΛΕΟΣ!

ΓΚΡΡΙ!

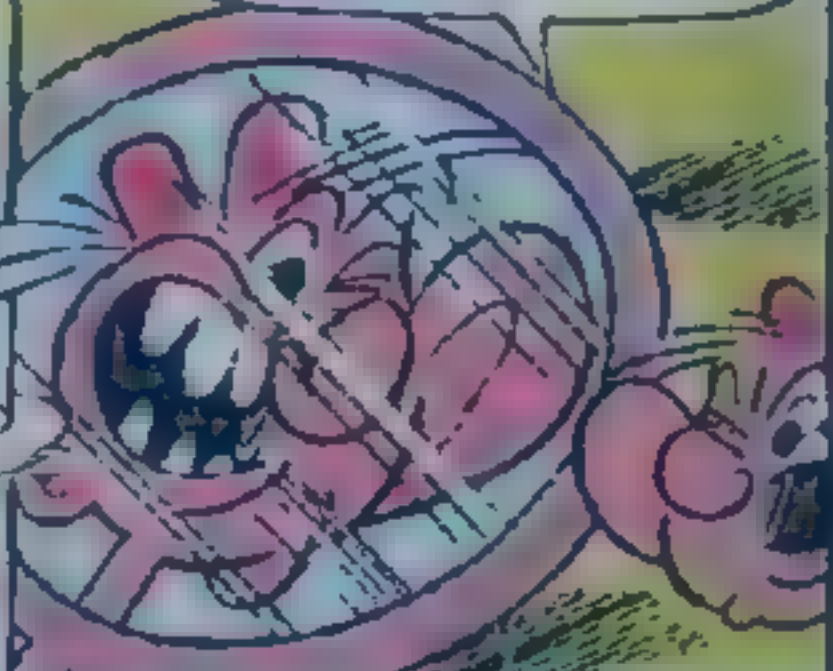
Ο ΡΥΜΟΙΡΣΙ' ΕΣΘΑΛΕΡΑ ΔΕΝ ΜΠΟΡ
ΝΑ ΚΑΝΕ ΤΙΠΟΤΑ ΕΞΑΝ-
ΤΙΟΝ ΑΥΤΩ ΤΟΥ ΤΕ-
ΡΑΤΟΣ!

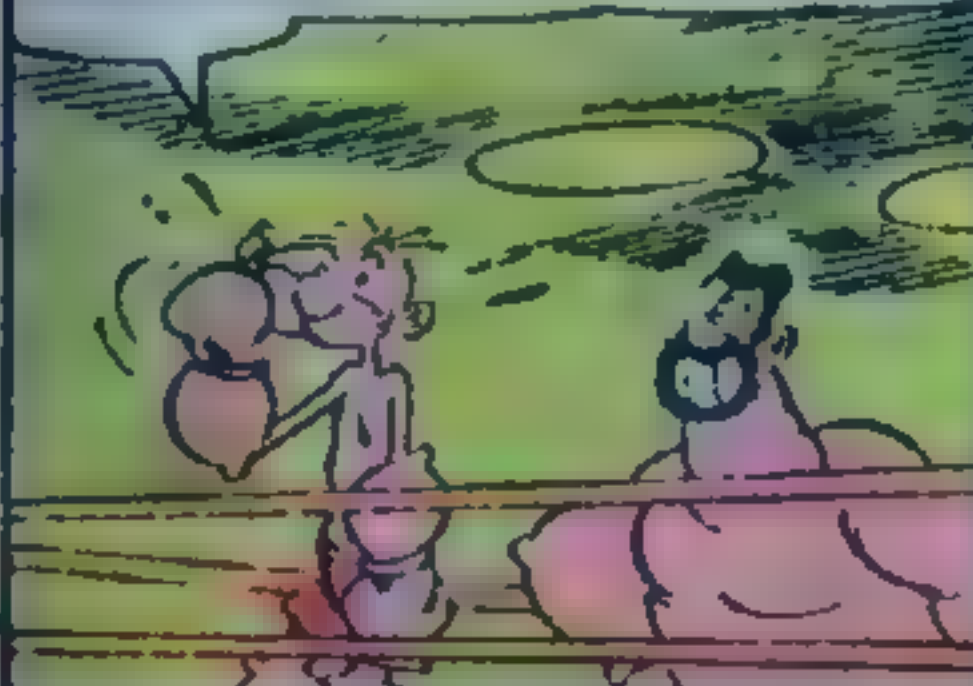
ΧΜ... ΣΟΣ ΝΑ ΊΘΕΛΕΣ ΝΑ ΜΑΒΕ Σ
ΠΟΣ ΕΙΝΑΙ Η ΥΓΕΙΑ ΣΟΥ! ΚΟΙΤΑ
Σ' ΑΥΤΟΝ ΤΟΝ ΚΑΘΡΕΠΤΗ!

ΟΥΡΚ... ΜΑ ΚΑΙ ΓΕ ΕΙΝΑ ΕΙΝΑ
ΤΕΡΑΣ!

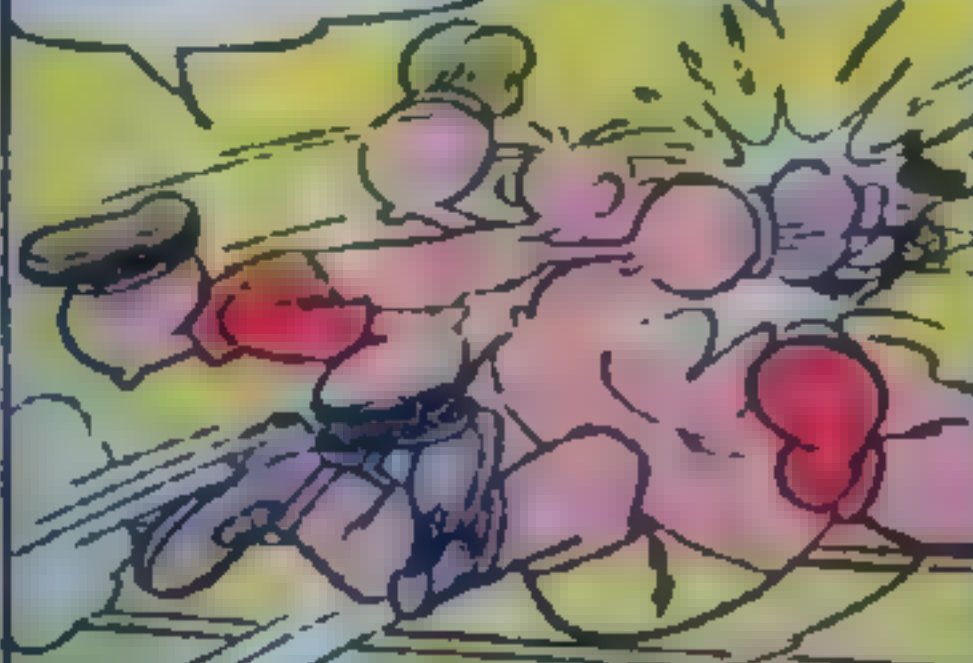
ΕΝΑ ΛΕΠΤΟ... ΔΕΝ ΜΠΟΡ ΝΑ ΚΑΤΑΛΕΞΕ ΤΙ
ΣΥΜΒΑΙΝΕΙ...

ΡΑΔΟΥΝΕΙΣ ΕΙΜΑΣΤΕ ΥΠΗ-
ΟΙ ΔΥΟ ΤΕΡΑΤΑ, ΜΠΟΡ ΝΑ
ΤΟΝ ΑΝΤΙΛΕΤΩ, ΣΕ ΔΕΝ
ΤΕ ΦΟΒΑΜΑΙ ΠΙΑ!

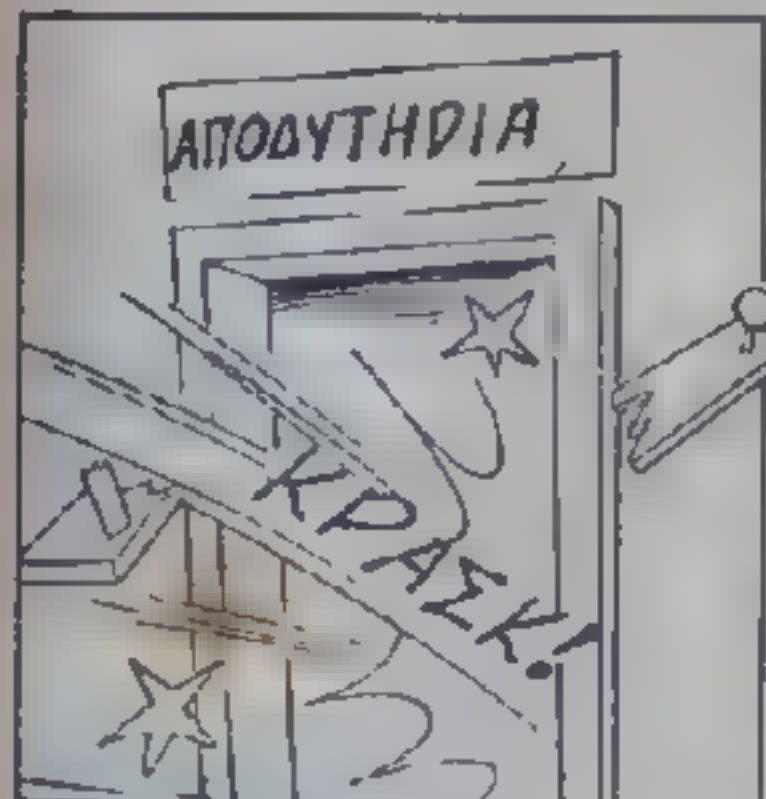
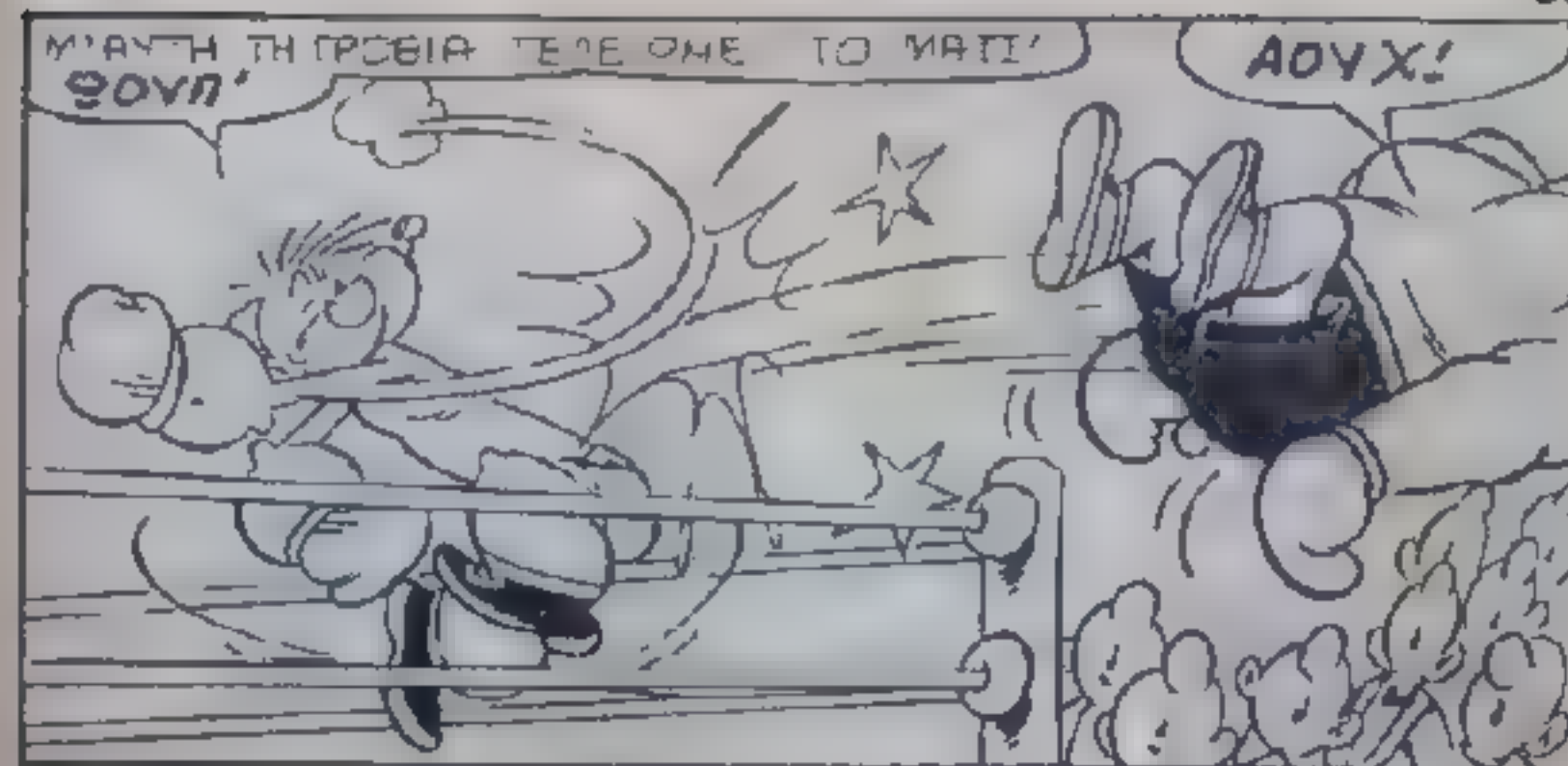
ΑΡΡΑ ΛΟΙΠΟΝ
ΑΥΤΗ!

ΓΚΟΝΑΠ!

Ο ΓΟΝΑΥ ΑΝΤ ΔΡΑ! ΠΡΕ-
ΠΕΙ ΝΑ ΤΑ ΠΑΙΞΕ ΟΛΑ
ΓΙΑ ΟΛΑ!

ΣΤΑΥΤΟ ΕΒΛΑΒΑ ΕΝΑ ΜΑΝΙΤΑΡΙ
ΠΟΥ ΦΕΡΝΕΙ ΠΑΡΗΣΘΗΣΕΙΣ ΡΥΤ
Σ' ΕΚΑΝΕ ΝΑ ΒΛΕΠΕΙΣ ΤΕΡΑΤΑ!

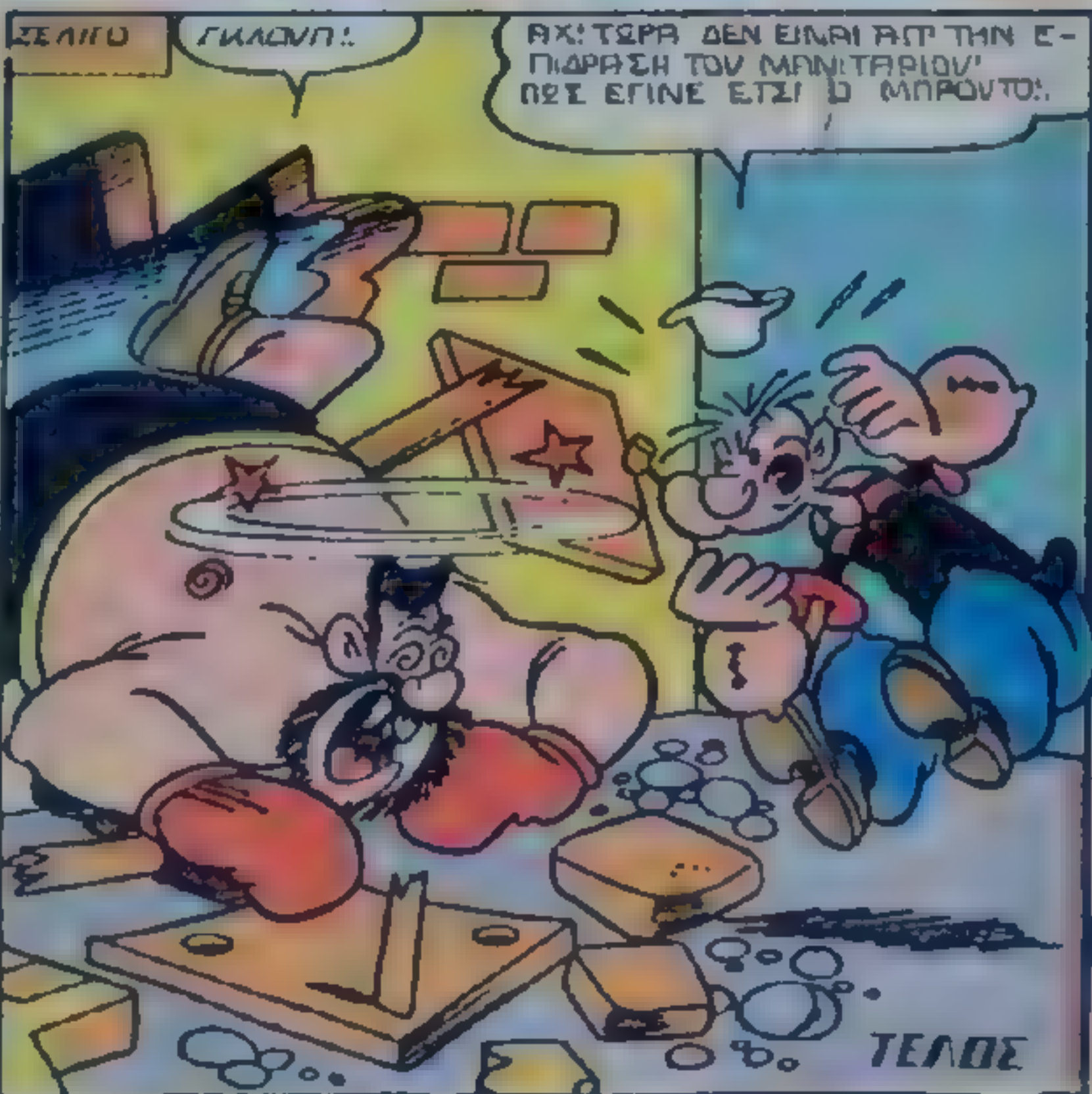

ΤΣΑΡΑ ΟΜΩΣ ΕΒΛΑΒΑ ΝΑ
ΕΥΤΥΧΟΛΟΓΩΣ!

Η ΜΑΡΙΣΑ ΠΑ ΝΑ Μ' ΕΞΑΝΤΙΣΕΙ!
ΛΑΝΕΙ ΟΤΙ ΜΠΟΡΕΙ!

ΑΠΟΔΥΤΗΡΙΑ

ΣΕ ΛΙΓΟ

ΓΙΑΛΟΥΠ!

ΑΧ! ΤΣΑΡΑ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΑΠ ΤΗΝ Ε-
ΠΙΔΡΑΣΗ ΤΟΥ ΜΑΝΙΤΑΡΙΟΥ!
ΠΕΣ ΕΓΙΝΕ ΕΤΣΙ Ο ΜΗΡΟΝΤΟ!

ΤΕΛΟΣ

ΤΟ ΚΟΥΤΟ ΧΩΡΙΟ

ΜΙΑ ΦΟΡΑ κι' ήταν και
ρό ήταν ένα χωριό που
τὸ λέγαμε Κουταχώρι.
Είχε τέτοιο δυναμισμό
το χωριό, επειδή δλοι οι δι-
δωμοποι παύ ζούσαν εκεί ήτανε
τόσο χαζοί και τόσο κουτοί,
πρωτόστερο και από τά.. λά-
χνα!

Εκεί, ζούσε ένας γέρος και
μιά γριά, που δεν είχανε παι-
διά.

Είχανε όμως, μιά ἀγγελάδα
που τους βοηθούσε στο δου-
μα, και τους έδινε κάθε μέρα
φρέσκο γάλα.

Μιά μέρα, λέει ο γέρος στη
γριά:

— Γριά, αυτή η ἀγγελάδα,
που έχουμε, δεν μας δίνει φο-
κετό γάλα για να φτιάξουμε λί-
γο τυρί.

— Και τί θέλεις να κάνουμε,
γέρο μου; είτε η καμιά η
γριά. Να την σφάζουμε θέλεις
και να την φάμε.

— Όχι, απάντησε ο γέρος.
Γιατί, άμα την φάμε την ἀγε-

λάδα, τότε είναι που δεν θα έ-
χουμε ούτε σπασιά γάλα.

— Έ, τότε, τί να κάνουμε,
γέρο μου;

— Είναι απλό, γριά μου. Με
τά λεφτά που έχουμε μαζεύει,
να πάμε στο παζάρι, στην πο-
λιτεία και ν' αγοράσουμε άλ-
λη μιά ἀγγελάδα.

— Μπράβο, γέρο μου, είτε
εύχαριστημένη η γριά. Καλά τὸ
σκέφτηκες. Πάντα τὸ λεγα εγώ,
ὅτι είσαι πολύ έξυπνος!

★

Τὴν ἄλλη μέρα, πρὶν χαράξη
καλὰ-καλὰ, ξεκίνησε ο γέρος με
τὴν γριά, για να πάνε στὴν
πολιτεία.

Σὸν βετασαν, ρωτησαν και ε-
μαθαν ὅτι τὸ παζάρι γινότανε
στὴν μεγάλη πλατεία.

Στὴ μέση τῆς πλατείας, αὐ-
τῆς, ὑπάρχει ένα μεγάλο δέντρο
και γύρω-γύρω ἀπ' αὐτό που-
λούσαν ἄλογα, ἀγγελάδες, γαί-
δουράκια, ναυαυλάκια, στά-
μνες, κατσαρόνες, ρουχα και δ-

τι άλλο μπορεί να φαντασθή κανείς.

Μόλις η γριά είδε το μεγάλο δένδρο που υπήρχε στη μέση της πλατείας, άρχισε να κλαίει και να φωνάζει:

— Τί έχεις γριά και κλαίς; την ρώτησε τότε ο γέρος.

— Τί μά έχω, γέρο μου, απάντησε η γριά. Σκέφτομαι,

πώς, αν είχαμε ένα παιδί, θα ανέβαινε στην κορυφή αυτού του ψηλού δέντρου, θα έπεφτε κάτω και θα σκοτωνότανε!...

— Πώ! Πώ! έκανε ο γέρος. Έχεις πολύ δίκιο. Αν είχαμε ένα παιδάκι, σίγουρα, θα έπεφτε απ' αυτό το δέντρο και θα σκοτωνότανε...

Κι' άμέσως έβαλε κι' αυτός τα κλάματα και τις φωνές.

*

Λυπημένοι και χωρίς ν' αγοράσουν την άγελάδα που ήθελαν, ο γέρος και η γριά γύρισαν κούτσα-κούτσα, στο χωριό τους.

Όταν έφτασαν σέ λίγο, στο χωριό τους, τους είδαν οι συγχωριανοί τους που έβλαγαν και τους ρώτησαν:

— Τί έχετε και κλαίτε και οι δυό σας; Μήπως σάς συμβαίνει τίποτα κακό;

— Τί έχουμε και κλαίμε; είπαν κι' οι δυό τους με μιά φωνή. Άχ... Ακούστε:

Και διηγήθηκαν στους συγχωριανούς τους όλη την ιστορία.

Όταν οι συγχωριανοί άκου-

σαν την ιστορία τους, ένας απ' αυτούς, ο πιο έξυπνος, τους είπε:

— Έχετε δίκιο. Αν είχατε παιδί, θα ανέβαινε στην κορυφή εκείνου του δέντρου, θα έπεφτε κάτω και θα σκοτωνότανε... Γι' αυτό, πρέπει να κάνετε μνημόσυνο!

— Δηλαδή; είπαν ο γέρος και η γριά.

— Να σφάζετε την άγελάδα σας, και να την φάμε όλοι οι συγχωριανοί, για να συγχωρεθί η ψυχή του παιδιού σας, που θα σκοτωνότανε...

*

Έτσι και κάνανε.

Όταν όμως, φάγανε την άγελάδα τους, είπε η γριά στον γέρο:

— Γέρο, τώρα θα πρέπει να κάνουμε όλες τις δουλειές μόνοι μας, γιατί δεν έχουμε άγελάδα. Δεν έχουμε πιά ζωο για όργωμα. Και τα χωράφια μας θέλουνε όργωμα...

— Βέβαια! Βέβαια! έκανε ο γέρος.

Έτσι, λοιπόν, ξεκίνησαν να πάνε να καλλιεργήσουν το χωράφι τους.

Στον δρόμο που πήγαιναν, πέρασαν από ένα ρυάκι, που, από τις πολλές βροχές, είχε φουσκώσει και είχε πολύ νερό.

Μόλις το είδε η γριά έβαλε τα κλάματα.

— Τί έχεις, γριά, και κλαίς; την ρώτησε ο γέρος.

— Ρωτάς τί έχω; έκανε θυμωμένη τότε η γριά.

— Ναί! Τί έπαθες και έβαλες τα κλάματα; ξαναρωτάει ο γέρος.

— Σκέφτομαι, είτε η γριά, πώς αν είχαμε ένα παιδί, θα έπεφτε στο ποτάμι, και θα πνιγότανε...

— Πώ! Πώ! έκανε ο γέρος. Τί δυστυχίες μάς βρίσκουν τώρα τελευταία...

Κι' άρχισε κι' αυτός τα κλάματα.

Υστερα, κι' οι δυό τους άρχισαν να σκαδούν το χωράφι τους. Κι' αυτό κράτησε, μέχρι το απόγευμα.

Τότε, ξαπασμένοι και οι δυό τους, γύρισαν στο χωριό.

Όταν έφτασαν εκεί, ο γέρος και η γριά, διηγήθηκαν στους συγχωριανούς τους την ιστορία τους.

Τότε, ένας απ' αυτούς τους είπε:

— Γέρο και γριά, αυτό που μάς είπατε, είναι πολύ σοβαρό. Γι' αυτό, αύριο κιόλας, θα φτιάξουμε μιά μεγάλη δάρκα, θα την οίξουμε στο ποτάμι, θ' αμέδουμε όλοι οι χωριανοί επάνω και θ' αρχίσουμε να ψάχνουμε το παιδί σας, που θα έπεφτε μέσα στο ποταμάκι και θα πνιγότανε!...

*

Έτσι και έκαναν.

Την άλλη μέρα, ανέθηκαν όλοι οι χωριανοί επάνω στη μεγάλη δάρκα που έφτιαξαν, μαζί ο γέρος και η γριά, και ετοιμάστηκαν να ψάξουν να βρουν τό... παιδί...

Άρχισαν όμως, να τσακωνονται, γιατί άλλοι έλεγαν ότι, για να βρουν το παιδί έπρεπε να πάνε, προς την πηγή του ποταμού και άλλοι προς τη θάλασσα, στο μέρος, δηλαδή, που

χυνότανε το ποταμάκι.

Τσακωμό στον τσακωμό, άρχισε να συχώνει.

Τότε, ένας απ' τους χωριανούς, είπε:

— Άσκετά... δουλέψαμε σήμερα. Πάμε τώρα. Κι' αύριο, πρωί-πρωί, θα μαζευτούμε όλοι, για να δγάλουμε μιά απόφασι.

Έτσι και έκαναν.

Την άλλη μέρα, μετά από νέους καυγάδες και φωνές, ένας από τους συγχωριανούς πετάχτηκε και είπε:

— Άσκετά τσακωθήκαμε για το προς τα που πρέπει να πάμε να βρούμε το παιδί του γέρου και της γριάς... Εγώ, μετά από πολλή σκέψι, νομίζω ότι το καλύτερο θα ήταν ν' αψάψουμε την δάρκα μέσα στο ποταμάκι, να πάη μόνη της, να βρή το παιδί, όπου και να είναι...

— Έ, αυτή την ωραία ιδέα, δεν θα την σκεφτόμουν ποτέ... είπε ο γέρος κατενθουσιασμένος. Έτσι πρέπει να κάνουμε.

*

Άφησαν, λοιπόν, την δάρκα να πάη να φέρη μόνη της το παιδί του γέρου και της γριάς. Άλλά οι μέρες πέρασαν και η δάρκα δεν γύριζε πίσω, γιατί δεν είχε κανένα να την αναδερνήσει.

Όταν πέρασε αρκετός καιρός και οι χωριανοί ήταν σίγουροι πια πως η δάρκα δεν θα ξαναγύριζε, ένας απ' αυτούς είπε:

— Για να μη γυρίση η δάρκα που στείλαμε να βρή το παιδί του γέρου και της γριάς, θα πη πως πνίγηκε... Εύτυχώς, λοιπόν, που δεν ανέβηκαμε κι' εμείς πάνω της, γιατί σίγουρα θα χακόμαυτε μαζί της...

— Έχεις δίκιο, είπε κάποιος άλλος. Αφού η δάρκα δεν γύ-

ρισε πίσω, θά πη πώς, αν απειλούσαμε πάνω της, θά χαμόμασπε όλοι. Γι' αυτό, πρέπει να κάνουμε ένα μνημόσυνο, για να συγχωρεθούν οι αμαρτίες μας!

Πράγματι, έτσι έκαναν.

Μετά το μνημόσυνο, έφαγαν πρόβατα και κατσίκια, έφαγαν και ήπιαν με την ευχή τους, όλοι οι χωριανοί.

Έκεί που τελείωναν το φαγητό τους, έβγαλε τα κλάματα η γριά.

— Τί έχεις πάλι και κλαίς, γριά, την ρώτησε ο γέρος.

— Νά, γέρο μου, είπε η γριά, κλαίω, γιατί αν είχαμε ένα παιδί και ήτανε τώρα εδώ, κοντά μας, θά έπαιζε και θά έπινε τόσο πολύ, που θά έσκαιγε...

— Άμάν, δυστυχία μου! έκανε ο γέρος. Σίγουρα θά έσκαιγε από το πολύ φαγητό και το πιατό.

Κι' άρχισε κι' αυτός τα κλάματα...

— Νά κάνουμε ένα άλλο μνημόσυνο, για να συγχωρεθούν οι αμαρτίες του παιδιού σας, που ίσως να πνιγότανε... είπε τότε κάποιος χωριανός.

Έτσι πέρασαν οι μέρες, οι ώρες και τα χρόνια, στο Κουτοχώρι.

Κάποτε όμως, μετά πολλά χρόνια από την εποχή εκείνη, επισκέφτηκε το Κουτοχώρι ένας γέρος σφοδρός δάσκαλος, που γνώριζε τα χωριά και έδινε γνώσι στους ανθρώπους.

Όταν έφτασε στο Κουτοχώρι και είδε πόσο χαζοί ήταν οι άνθρωποι που έμεναν σ' αυτό, τους λιπήθηκε και άπεφάσισε να τους μάθει γράμματα και να τους κάνει κι' αυτούς γνωστικούς, γιατί ο άνθρωπος αυτός, σαν σφοδρός που ήταν, κατάλαβε πως είχε να κάνει με πολύ κουτούς ανθρώπους.

Έτσι μετά από πολλούς κόπους και δυσκολίες, κατάφερε να τους δάξει γνώση.

Έτσι, οι άνθρωποι που έμεναν στο Κουτοχώρι, έγιναν οι έξυπνότεροι της περιοχής και το χωριό τους, από Κουτοχώρι το αόνομασαν Έξυπνοχώρι.

Έτσι, πέρασαν αυτοί — χάρις στην έξυπνάδα τους — καλά κι' εμείς καλύτερα!

Ο ΠΩΛΗΤΗΣ ΤΩΝ ΣΑΝΤΟΥΙΤΣ

Ο ΠΩΛΗΤΗΣ ΠΕΙΝΑΕΙ ΟΛΩΣ ΓΙΑΤΑ...

ΤΟ ΕΤΟΜΑΧΙ ΜΟΝ ΔΙΑΜΑΡΤΥΡΕΤΑΙ! ΒΕΛΕ ΣΑΝΤΟΥΙΤΣ!

ΜΑ ΤΑ ΣΑΝΤΟΥΙΤΣ ΒΕΛΟΥΝ ΛΕΩΤΑ ΚΑΙ ΓΕ ΕΙΜΑΙ ΑΠΕΝΤΑΡΟΣ! ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΒΡΩ ΑΔΥΛΕΙΑ!

ΩΛΑΠ! ΝΑ ΜΙΑ ΕΥ. ΚΑΙΡΙΑ!

